

Sodrásban 06

Sodrásban 06

*Amatőr költők
antológiája
2006*

2006

Szerkesztő: Baranyai Attila

Borító grafika: Jakus Tamás grafikus

Tipográfia: Baranyai Attila

Lektorálta: Karaffa Gyula

ISBN 963 86793 4 4

© Vizuális Pedagógiai Műhely Bt.

Minden jog fenntartva, beleértve az egész, vagy a részle-
tek reprodukálásának jogát!

Megrendelési cím:

Barátok Verslista

8263. Badacsonytördemic, Római út 84.

E-mail: megrendeles@verslista.hu

(<http://www.verslista.hu>)

Trásaink

BODÓNÉ CSIBA GIZELLA

Miről szólok?

Ha számotokra már nem létezem,
ha szívetek egy kicsiny sarkában nem kuporgok,
akkor miről szólok?

Ha hajnali ébresztésre nem kértek,
kávét nem kell vinnem a vekkerszóhoz,
akkor miről szólok?

Ha vajás kenyeret nem kell kennem,
vacsorát nem terítek a sóhoz,
akkor miről szólok?

Ha köröttem sorra elköszöntek,
s nem kell sietnem aggódókhoz,
akkor miről szólok?

Ha jó szóval sem kell, hogy szolgáljak,
mondandóm senkihez nem íródott,
akkor miről szólok?

Ha kérdéseimre nem feleltek,
s nem tudjátok, hogy értetek halódok,
akkor miről szóltok?

Épül a világ

Kis dolgainkból épül a világ,
szalmaszálból tapasztódik a fészek,
köldökzsínórtól vágott szárnyaink
repülni tanulnak, s messze érnek.

A birsfa és termése

Törzsembe rajzolt évgyűrűk sokasodnak. Itt maradtam, mint lombtalan fa decemberi ágán a nedvét vesztett, barnára szikkadt gyümölcs, mit a levelek között nem láttak meg a szüretelők. Egy eltévedt szél még átölel, meglepődik magától, tovább oson, - Pardon, – mondja – nem téged akartalak. Lógok itt fenn, s eltűnődöm ég és föld között, mindenek kénye kedvére kitéve, - csípős nyelvű ködnek, zsémbelő sirálynak, rekedt varjúnak, célba dobáló ifjúságnak, - hogy hogyan is fogantam a tavaszon, hogyan értem be a nyáron, s miért maradtam, amikor már mindenkit leszüreteltek mellettem?

Innen látom a világot, de nem sok kedvvel nézem a centisre nyírt, gondosan gyomirtózott fűvet, betonutat, beton járdát, beton szíveket. A fényesre lakkozott autóikkal hétvégén megérkező motorizált hangoskodókat. Decibelek remegtetik a levegőt körülöttük, a rigó elnémul felháborodásában.

Élet-Fának csúcsán üldögélek, földhöz már nem tartozom, s bár tartófám ég felé nyúl, még oda sem tartozom.

Lenn a hangyaboly szorgosait figyelem, mint afrikai rabszolgák, vonulnak hosszú sorban, mindegyikük cipel magánál nagyobb málhát, élete batyuját, viszi sebesen a boly-várba, mit egyetlen kutya képes szétkotorni, vagy egy fűnyíró pörgőkereke félretolni, hangya-seregestől, gyűjteményestől, - ahogy a hatalom teszi – erősen földbe cövekelt lábaimnál.

Lassan majd korhadok, gyökereim elgyengülnek, kidőlnek, virágba új tavaszon már nem borulok, ezt az egyetlen hűséges, száradt gyümölcsöm őrzöm emlékezetül, hogy milyen volt termésem – az a több mázsa, még néhány éve, melytől földig roskadtak ágaim, megcsókolva a földet, mely táplálta, s melyet arany-színre gömbölyödő fanyar-édessé érlelt az áldott Nap. Egyedül maradtam a korona tetején, himbál a szél.

Azt mondom: azért szép volt az élet!

Az élet csak egy pillanat

Köd szítál öreg szítán,
rozsdás rostélyán fennakad
néhány sűrűbb gombolyag,
az élet csak egy pillanat.

Levelek ijedt figyelme,
lassan hullaniuk kellene,
még nincs itt a tél szele, de
csípős reggel bújik sövény alatt.

Az élet csak egy pillanat!

Vénusz tűz

Matt arany fátyolon át tündöklő ragyogásban
font át a fény, s e fényes burokban, mint egy tojásban ültem a
világmindenség közepén.

S ahogy nőttön-nőtt hálóját terítve ez a
szeretet szövvény, mint egy léggömb
emelkedett, spirálisan vibrálva, felfelé,
könnyedén.

Már emelt is lágyszövetű aura-burkába,
mint bimbóból kinyíló virágszirom
vajúdott, s vénuszi tűz született
gyöngyházsín pörgésben a világra.

BAUERNÉ VÖRÖS BERNADETT

Esküvő

Mikor majd hófehér ruhában,
epekedve állsz az oltár előtt,
vágyad lepelbe öltözött,
szívedbe félelem költözött.

Összegyűlnek a barátok,
kik látni akarják az örömtáncot,
melyet szíved él meg,
mikor az igent
remegő hangon átéled.

Nagy nap ez, senkinek se nagyobb!
Emlékét szívedbe véсед,
mikor jönnek a zord napok
s velük a rosszakarók,
kik e gyönyört megölni jönnek,
bánatot hoznak, utálatot.

Szívedben e nap emléke
újra felragyog!
Legyőzve a gonoszt,
összefogva boldogan éltek,
míg éltet az élet.

Szemem fénye

Gondolatban már létezel,
Apuci fogja két kezed,
Rámosolyogsz, érkezel,
Tudatosan létezel.

PAPP ILDIKÓ

Szerelem

Egy országos szakmai értekezleten vettem részt. Augusztusi este volt. Ragyogott a csillagos égbolt, lágy fuvallat zizegett a faleveleket. Néztem a holdat. A körülöttem zajló párbeszéd-ek lassan elcsendesedtek, csak az esti szellő járta át hosszú, kibontott hajam. Nem akartam senkire, semmire sem gondolni. A szakmai értekezlet vacsorával záródott. Helyfoglalás közben pillantottam meg régi ismerősömet, aki egyenesen felém közeledett egy ismeretlen fiatalember társaságában. Mindketten mellém ültek, illedelmesen.

Nemsokára tálalták a finom vacsorát. A társaságunkban lévő fiatalember mindent megtett annak érdekében, hogy vacsora közben jó hangulat legyen. Sokat beszélgettünk. De az a másik, az a barna, sötét szempár rejtett magában valami titokzatos-ságot. A vonzó mosoly felkeltette figyelmemet. Tekintete testem simogatta. Éreztem, hogy gondolatban egyre közelebb kerülünk egymáshoz.

Vacsora végeztével átmentünk a szomszéd kerthelyiségbe, ahol élőzene szólt. Itt valahogy szem elől veszítettük egymást. Végtelenségnek tűnt, mire újra élvezhettük egymás társaságát. Éreztem, hogy hatalmas kő esik le a szívéről, amint ismét maga mellett tudhatott. Hálája jeléül egy szál piros rózsát kaptam. Remegő kézzel adta át. Belenézünk egymás szemébe. Egy pillanatra megállt a világ. Csak mosolyogtunk egymásra. Hallgattuk a zenét. Aztán keze megérintette kezem, s lassan, érzéki mozdulatokkal simogatni kezdett.

Szemben ültünk egymással, és tovább bámultuk egymást. Minden pillanat szebb volt, mint az előtte lévő. Hirtelen fázni kezdtem. Levette a zakóját, s lágyan a vállamra terítette. Utána táncolni hívott. Örömmel fogadtam a felkérést. Eleinte távol-ságtartón, majd egyre közelebb és közelebb táncoltunk egy-máshoz. Erőtéljes öleléssel húzott magához, testéhez, mely

formás és sugárzó volt. Érzékelttem a kisportolt mellkast és karokat, a karcsú derekat, a formás feneket, és az érzéki kezeket. Kezünk egymásba érve oly mohón simogatták egymást, hogy ujjaink olykor egy-egy szorításba burkolóztak. És ebben az érintésben benne volt minden. Ölelésre kényszerített.

Néztük, néztük egymást. Táncoltunk, egyre felszabadultabban. Mikor kellemesen elfáradtunk, elindultunk a szálloda felé. Csodálatos este volt. A mélykék égen a csillagok és a hold világított nekünk. Vállamra tette a kezét, átölelt és megcsókolt. Ajkunk egymáshoz ért. Szenvedélyesen faltuk egymást, mint ha soha többé nem akarnánk elszakadni. Szédültem, lábaim remegtek, úgy éreztem, a széllel együtt lebegünk. Testünket elöntötte a tűz. Elfeledtük, hogy más is létezik rajtunk kívül. E csodás álomból a nap első sugara ébresztett bennünket. A búcsú percei nehezek, és fájók. Egész úton hazafelé semmi másra nem tudtam gondolni, csak az elmúlt éjszakára. Még ma is szeretném újra és újra átélni mindezt. Ezt a csodálatos, felejthetetlen éjszakát.

DOBROSI ANDREA

Születésnap

/Fuchs Évának/

Ez egy októberi áhítat,
sziklaperemen őszi csend,
reményt, hitet számláló állomás
a szél hasította úton.

Az ember kicsit imbolyog,
fáradhatatlanul visszanéz,
hogy azután újrainduljon
az idő szárnyaló vonatán.

DOBROSI ANDREA

Ars poetica

...hogy a rózsza éljen,
s ne csak nevében,
nem riaszt a tüske el;

...ha a bárány éhes,
bogáncson, csalánon át
mindent leleget;

...mint a tollhoz a tinta,
kőhöz véső:
laphoz üzenet rendeltetett;

...mert szeretni soha se késő,
írva, sírva - elviselem,
ha más mást szeret.

Kép és ideál

Eperszem gyöngyözése
tavaszfényes asztalon:
vágym verejtékezik,
a barackarcú holdra
réved álmatag szemem,
vadóc íve céltalan.

Mosogatóm gondolája
csobbanó pengetánc,
késhegyek lepedéke
pofozza a csapvizet;
a lefolyóba csordul,
s elfolyik az éjszaka.

SZABÓ GITTA

Miért?

Az úton egyedül ballagok. Vállamat nyomja a hosszú, közösen leélt életünk.

Tavaszdodik!

Magamba szívom a friss, ébredező természet édes illatát. Lelkem megújul tőle. Fellobban a láng. A tavasz varázslatos, érzéki hangulata megérintett.

Elmerengek!

Szédülve botorkálok a hajnali csendben. Keresem régi önmagam, aki ifjú, vidám és bohó voltam. Akinek az élet egy nagy, vidám forгатag volt, aki áttáncolt sok-sok éjszakát. Keresem arcodat az emlékeim között, mikor velem táncoltál. Kezed a kezem fogta, s ajkad az ajkam csókkal érintette.

De, jaj!

Ezek a legszebb emlékeim, s fáj, ha rájuk gondolok! És már nem táncolunk. Az úton egyedül, fáradtan, magányosan botorkálok, ki mintha részeg lenne, megszédültem az érzelmek heves rohamától.

Közeleg a nap, a dátuma annak, midőn kimondtuk: Igen! Mindörökké! De mára már eltűnt a varázs. S nem vettük észre, hogy szép lassan elmentünk egymás mellett. Miért hagytuk, hogy így legyen?!

Gondolkodom!

Mit tegyek, hogy a varázslat feléledjen, hogy a szikra újra lobbanjon? Lelkem kalitkába zárva csapong. Szabadulna, de fél! Mi lesz, ha meglátják mély barázdáit? Segítségért kiált:

Simítsd ki ráncait!

PÉTER ERIKA

Tánc-nosztalgia

Terpsichorehoz, a táncosok múzsájához

Figyeltem azt a nőt a placc szögletében.
Nem gátolta táncát semmilyen szemérem,
önfeledten ropta, riszálta magát,
sietve kortyolta marok italát.

Jól táncoltak. Összeszokva.
Egy ütembe kapaszkodva.

Irigyeltem részegségét, trágár ritmusát,
ingadozva rezgő, izmos tomporát,
lábait, mit nagy terpeszbe tett,
egyensúlyozni így játszva lehetett.

Szeretnék még egyszer táncolni ily vadul,
csigaként tapadva, ölelni cafatul,
ahogy a kígyók fojtják Laookont,
ahogy termőföldet ás föl a vakond,
ahogy paraziták fonják át a fát,
mint csábító csillag kacsint éjszakát.

Izzadta az italt tánc közben a bőre.
Irigykedve néztem az idegen nőre.

Femishez

Hátrányunk s erényünk a szeretetetéség.
Sorsunk gyászpoggyásza összeköt.
A távolközelség mögött sorsmorzsáink gyűlnek.
Tegnap. Holnap. Bánat. Ünnepe.

KAMARÁS KLÁRA – LETENYE

Holdezüst romantika

Ezüstös fény hull most a házra,
beles a hold az ablakon,
és holdezüstre festi lágyan
a hajam, a karom ... a vállam...
S az ágyon, nyáréji melegben,
ezüsthénytől ragyog a testem.

Most így, csak így érints te drága,
és bársony legyen minden szép szavad,
hisz ez varázslat, ez a hold varázsa,
megtörni hangos szóval nem szabad...
Ó, simogass! Én mindig arra vágytam,
hogy simogass, ahogy a holdsugár...
Hát nem tudtad, hogy régen erre vár
a hajam...és a karom...és a vállam...?

És csókolj úgy, mint senki mást,
és csókolj úgy, mint a mesékben,
mintha azt hinnéd, nem szabad,
s én kérlelnék, hogy... miért nem...
És csókolj vadul és mohón,
hisz' már lobogó tűzzé váltam,
csókkal boríts, ahol csak érsz,
ezüst nyakam... ezüst hajam...
a karom és ezüstös vállam...
Elbújt a hold.
Elönti a szobát a lüktető sötét..
Ne sajnáld az eltűnt ezüstcsodát:
Majd kárpótollak mindezért.

Fénykoszorúban

Fénykoszorúban táncol a dáma,
fénylik az arca, fény a ruhája,
ám, ha szerelmes szempárra pillant,
ledobja selymét, s oltja a villanyt...

Első látásra (Vers férfihangra)

Nagy kosárban hozták az almát
az értekezlet szünetében,
te meg az ajtószárnak dőlve
álltál egyedül...jól emlékszem.
Nem a pogácsa, nem az alma,
sem kebled két kis büszke halma
tűnt fel nekem
ott hirtelen,
csak a szemed, a villódzó tekintet,
mint a gepárdé, mikor széttekintget
a gazellák legelő csapatán,
s felméri menten, melyik könnyű préda,
hogy éhét elolthassa még ma...
Az a zsákmányleső, szakértő szempár
lesből kereste, ki a védtelen,
s már tudtam, te leszel a végzetem!

Másodjára az ajkad vettem észre,
mikor a piros almát felemelted.
Nem almát... áldozati állat
torkát harapja át így a vadállat.
Nem bántam volna, tán halálra marva,
ó, bár csak én lehetnék az az alma...

SZALAI ROMÁN – LETENYE

Álom

Addig szeretlek:

'míg csillagosak
az éjek;
mikor a felhők
aludni térnek

messze, messze

Rendhagyó vallomás

Szeretjük egymást:

mily különös,
megannyi szépséges
álmunk közös;
s ha netán majd egyszer
önfeledt percben
– szép' kéz a kézben –,
szavunk szülői
összetalálkoznak:
boldogan álmodjuk egymást,
s arcunkon ragyog a
csodálat;

néma marad ajkunk,
úgy fájna a szó:

bocsánat!

RÓZSÁS SÁNDORNÉ – LETENYE

Álmok az álmokban

Mint nyári alkonyon, üres kehely, múltó virággal.
A szerelem elhagyott, messze jár, minden titkával.
Miért van vágyódás, álom, ha meghalt az élet?
Miért van élet, ha meghalt, ami éltetett!

Emlékkel, mint éhes pillangó, kóvályogva, járva.
Vad vágyak mik egykor éltek, ma álmok az álmokban.
Simuló kéz, ha újra érezném gyengéd ölelésed!
Lágy hang, ha halhatnám simogató kedvességéd!

Még egyszer úgy, mint egykor, vadon, fiatalon!
Karjaid közt meghalni egy pillanatra, vadon!
Csókjaink fűszere, mint éltető erő, éltetett!
Test, szerelem, csókokért soha nem éhezett!

Huncut mosoly, a csillogó szemekben elrejtve.
Mint pókháló a legyet, rabul ejtettük egymást, álltunk remegve.
Mint zamatos, édes gyümölcs, testhez simulva!
Vigyázva szerelem lángjára és megnyílván!

Még egyszer, csak egyszer, érinthetném tested!
Soha nem kerülném, óvnám, csillogó szemed!
Szerelem, oly szép álom, fiatalság édes gyümölcse!
Keress álom az éjszakában, igaz boldogság szerzője!

DOBLER ANITA

Rózsák háborúja...

Benézek hozzád, rejtőzöl, de ébredsz,
savanyú íze szádnak rám csorog,
-hagyom, hogy fájjon, érted.

Szinte tapintható e nemlétezés.
Lebiggyedt ajkam tanácstalan,
fogad fehérébe oltott megérkezés.

Lehullt virág, -fizettem érte-
utolsó rózsám megválthatod,
tisza forrásba fült csatám végső veresége.

Bús nyaram...

Figyelem, hallgatom a csendet,
érzem, ahogy tombol bennem a semmi,
-jó volna újra meleg öledben lenni..

Vérben és könnyben dobtál e világra,
nyár volt,...szédítő volt az a nyár,
kezedet vágyom érezni, Anyám.

Érints meg még egyszer,
mert nincs maradásom,
hörgő imáim szidják
makacs Istentagadásom.

Hát ezért rossz lettem...
csak úgy, dacból.
Hisz úgysem vagy mellettem.

Játék ez, ledőlt hamis falakkal,
s lettem veszített csata szökött katonája,
-rég halott asszony gonosz kisbabája

Könny nélkül sírás feszít szét,
űzöm hideg csóкод tűzzel-vassal,
s titokban várlak, Anya,
múltba fulladt lopott szavakkal.

Téli dal

Fehérbe öltözött fák között
rám hull fénye szemednek,
jégbefúlt szilánkok mélyén
maradt ott nyoma kezednek.

Megérintenélék még sokszor,
bújj sápadt arcom mögé,
emelj fel újra játékos ünnep,
ismeretlen hómezők fölé.

Most visszatérek, nézz meg
s fogadj el, ha nem is érted,
nyugvó napom jégnyalábjai
elolvadnak, megszégyenülve.

Két barát...

Egymást vigasztalja két jó barát,
ki jószágát veszítette, ki mézízű borát.

Álmos szemükön túlfut az ébredés,
rég lehulló bánat, s a virgonc rettegés.

Így tüsténkedik hunyorgásuk a napban,
szótlan üzenet, egy könnyű pillanatban.

Száz jaj szól, egymást öelve bajban,
árván koppan egy kihűlt pirkadatban.

Ma két jó barát árnya nélkül fekszik,
s fürkészik az időt: miért kötekszik?

Porrá lett egy álom odabent,
élhető érzelem, gaz tekintetében
már semmit sem jelent.

„Ölelj meg”

Ölelj meg, kérlek!
E megtorzult időben lökj lángokba,
alaktalan, halandó létem
lobogó erdejében, -ölelj meg, kérlek!
Hideg növendék fák: kihalt templomok
legszentebb menedéke.
Rémület oltja lángom, égek,
alvó ködben füstös parázson,
-érted égek...
Arctalan lépek a tűzbe,
már számát sem tudom sebemnek,
-itt halunk meg: Egymásban, mindörökre.
Ölj meg, vagy váltsd meg halálom,
legszebb napom elemésztő
fantom-Istenét sem látom.
Meghajolok előtted,
rémület, ragyogó hajnal,
földig alázva, ölelj még,
te...gúnyos öröklét!

„Az utolsó hajnal...”

Ez a hajnal volt a legszebb,
ez a legutolsó...
Hirtelen, mielőtt meghalna az éj,
túl a csenden, lassan visszaneztek.
Az alkonyat bíbora utolér,
s csíkot fon hajamra.
Egy gyertya lecsurgó aranya
nem hagyott magamra,
már nem kellene a szavak,
nem kell az éj, a láz, a vágy,
bármi legyen is az ára,
én önmagam áldozom érted.
Kedélyes árván a nap
leköpött arccal lustán ébred.
Ez a hajnal, a legutolsó
megrontja magát, s engem,
Vágy, más világra ébredésre,
vágy, ami oltalom.
Csapzott testemre téved
egy fénysugár az ablakon,
nyitott szemmel fekszem
- ezen az utolsó hajnalon..

„Csend...”

Csendben nézem az éjjelt.
Behunyom szemem... megérintelek.
Érzed?- olyan furcsa ez az egész.
A lehetséges ízek elhalnak bennem,
ráncos arccal megkövesedtem.
Múltam útját állja, rágja
e rút bűbáj,romlás virága,
valami régi, valami titkolt,
ajkamra forrott nemes penész.

KOLAROVSZKI BALÁZS

Ki vagyok?

Ki vagyok? Csak egy gyermek,
Isten teremtménye.
Azért küldött a földre,
hogy boldog életem legyen.

Ki vagyok? Nem is tudom,
talán csak egy porszem,
az emberiségben a sorsom.
Én így szeretem magam,
Remélem, ez is így lesz felnőtt koromban.

Ki vagyok? Egy öregember,
szakállammal a földet seprem.
Gyenge csontjaim recsegnek, ropognak,
s nem örülök hatalmas ráncaimnak.

Ki vagyok? Lassan már sejtem,
síromba esett halott testem.
Hamvaimat rögös föld fedi,
s megnyílnak előttem a Mennyország kapui.

Ellentétek

Jó dolog az igazság,
ellentéte a hazugság.
Azzal sokakat becsapsz,
jobb neked, ha igaz maradsz.
A hazugság rossz irányba terel,
az igazság jó emberré nevel.
Ha te is jól cseleksz,
meglátod, nehéz helyzetbe nem kerülhetsz!

Egy falevél fájdalma

Falevélként csüngök az ágon,
mi lesz sorsom, még nem várom.
Hintáztat a szél ide-oda,
testemet a dér marcangolja,
ez a vég közelének jele.
Az Ősz újra megjelent,
menekülnek a madarak,
az állatok elbújnak.
Én meg csak itt lógok tehetetlenül,
hisz minden eljön végül.
Ahogy az Ősz is eljött,
a természet ereje megtört.
Elaludt a testemet tartó fa,
nem törődve a rajta lévő levélhaddal.
Magamra hagyott a tölgy,
s testem fogadja a hideg föld.
„Testvéreim! Mi lett velem?
Ilyen rövid volt az életem?
Ennyi”- érkezett a válasz,
„De jövőre újjá leszek”,
jött, mint egy igaz vigasz.

KÖRÖSNÉ ERDŐSI ANNA

Tavaszi

Mikor tavasz van, a hó is elolvad,
a fagyos földből a hóvirágok kibújnak.
A napocska is többet ragyog fenn az égen,
emberek fürdenek meg e gyönyörű fényben.

Rügyeznek a fák, csicseregnek a madárkák.
Szomorú kedvedet váltsa fel vidámság!
A tavasz illata járja át szívedet,
mosolyogj hát, s örülj az Életnek!

Nyári napsütés

Kora reggel napsütésre ébredek,
aranyló sugarával festi a kék eget.
Fénye erős, szinte vakító,
felé fordul minden napraforgó.

Késő délutánig uralja az eget,
csak napnyugtakor adja át a helyet.
Az ég alján narancsos színeivel pompázik,
minden szerelmes erről ábrándozik.

Őszi esték

Már korábban tér nyugovóra a nap,
koronája aranyban nyugszik a felhők alatt.
Helyét felváltani készül az ezüstös hold,
a kék eget elborítják a ragyogó csillagok.

Az idő is hűvösebbre fordul már,
a fűre s fára a dér is leszáll.
Hosszú útjára indul a gólyapár,
Afrikába készül, hol örök a nyár.

A fák levelei lassan lepotyognak,
az ágak ilyenkor szinte megkopaszodnak.
Komorrá válik, és hideggé a környezet,
behúzódnak a meleg szobába az emberek.

Ki olvasással tölti el idejét,
van, ki korábban hajtja álomra fejét.
Fűtött szobából kinézve az ablakon,
árva madár kuporog az ágon.

Beteg talán, azért maradt itt nálunk,
Lehet, hogy éhes is, csak találgatunk.
Szalonnacsíkot teszek a madáretetőbe,
sok kis madár szállja meg egy-kettőre.

Ne féljetek madárkák, hamar itt a tavasz,
kivirágoznak a fák, s melegebb lesz a nap.
Lesz étketek bőven, sok apró magvak,
bírijátok ki a telet, lesz ettől még jobb nap.

Az én csillagom

Sok piciny csillag ragyog fenn az égen,
de csak egyetlen csillag, ami ragyog nékem.
Az pedig nem más, mint az **Édesanyám**,
ki mindig szeret, óv és vigyáz Rám!

Téli kép

Az idén is leesett az első hó,
befedte a tájat a fehér takaró.
Szakállt és bajuszt rajzolt a tájra,
elárvult madárka szállott most egy fára.

Bármerre nézel, a hó vakító fehérsége,
a mezőket behálózza a köd leple.
S bár beköszöntött az este,
a vakító hó beragyogja szerte.

Az idő megáll a jeges varázslatban,
mint kristályon a fény, meg-megcsillan.
S amikor a táj érdekességeit a hó elsimítja,
a szél kezd újra meg újra örök játékába.

Nincs hazatérés többé

Mikor útra keltem, még nem tudtam,
hogyan volt az utolsó utam.
Nem térek hozzátok vissza többé soha,
hogyan sorsom velem így mostoha.

Hisz még fiatal vagyok, élni akartam még,
ez a szörnyű baleset miért pont engem ért?
Ámokfutók áldozata lettem Én,
kik felelőssé váltak rövid életemért.

Kedves Szeretteimtől is már innen búcsúzom,
fájdalmatokat még csak enyhíteni sem tudom.
Nincs már alkalmam megköszönni nektek
azt a sok jót, mérhetetlen szereteteket.

Ne búsuljatok! Nekem már nem fáj semmi.
Ha eljön az este, csillagként tudok Nektek üzeni.
Tekintsetek fel az égre, ott fogok ragyogni,
szívetek egy darabja voltam, mit nem lehet pótolni.

Halottak napja

Ezen a napon minden más,
újra mélyen érint meg a gyász.
Nincs már velünk együtt
kit ismertünk, vagy szerettünk.
Ma lélekben újra együtt lehetünk.
Eszembe jutnak az együtt töltött napok,
fülemben újra megcsendült a hangod.
Szinte látom minden mozdulatod,
nem is tudhatod, mennyire fáj hiányod.

Gyertyákat gyújtunk és mécseseket,
ezek a fények világítsanak Neked.
Örök világosságban - békességben nyugodj,
soha el nem felejtünk, biztosan Tudod.

Gyász

Még az előbb szemembe néztél,
erőtlen kezeddel megérintettél.
Arcodra mosolyt erőltettél,
s halkán súgtad fülemben:
Ne félj!

Mily gyorsan elszállt ez a pillanat!
Fénytelen szemeid lehunyta.
Kezed kezemből kicsúszott,
arcod megnyugodott, így búcsúzott.
Nem félek!

Lelked remélem békére talált,
s Te már a mennyekből vigyázol Ránk!
Soha nem felejtünk, szívünkben szeretünk,
s örökkön-örökké emlékezünk Rád.

Édesapám!

Valaha, nem is oly régen
haja fekete volt, mint az ében.
Alakja erős, szeme szikra,
szája szegletén ott csücsül a móka.

Mára haja kifehéredett,
próbára tette az élet,
de kedve még előcsalható,
főleg, ha unokáiról van szó!

Becsületesen élt és él,
mindig hisz és remél,
s ki így él, soha sem szegény,
mert szeretete bennünk is él!

Édesanyám!

Édesanyám vagy Te nékem,
egy csillagként ragyogsz értem.
Néked köszönhetem Életem,
s mint szerelem gyümölcse, - Létezem.

Ragyogásod betölti a szívem és a lelkemet,
mindenkinél jobban szeretlek én Téged!
Szükségem van rád, mint földnek a vízre, fényre,
mint embernek a szívre, a lélekre.

Legyél nagyon boldog, ezt kívánom Néked,
Anyák Napja alkalmából köszöntelek Téged!

Édesanyámnak!

Megtört vagy és fáradt?
Ugye, sokszor nyomja lelked bánat?
Ne szomorkodj, inkább neved,
az meggyógyítja lelkedet!
Múlik az idő feletted és felettünk,
nőnek az unokák, mi pedig összemegyünk,
de egy percre sem csüggedünk,
értük élünk és szeretünk.

Születésnapodat ünnepeljük veled,
hatvanöt év szállt el feletted,
boldogságban, gondban, bajban,
néha, mint egy nagy viharban.
De elmúlt a szél, lecsendesedett az idő,
tisztul a szív, a lélek gyógyul,
szeretettel teli, majd kicsordul.

Adj belőle mindenkinek,
attól még több lesz Neked!

Boldog Születésnapot!

Szeretünk Téged!

Szerelem

Míg nem ismertelek, nem tudtam, milyen is az igaz szerelem.
Mi lehet az az érzés, mely felülkerekedik mindenem.
Minden gondolatom felülbírálja, s helyemet sehol se lelem.
Mintha egy varázslat alól oldozódtam volna fel.

Ez a szikra, melyet kipattintottál belőlem,
a szerelem érzését gyújtotta meg bennem.
S a valóság, mely most Te vagy, itt előttem!
Mennyire más ez az érzés, eddig nem volt ilyen!

Ezt nem gondoltam volna, csak így, egy pillanat alatt,
másként dobbant meg a szívem, mikor megláttalak.
Azon kapom magam, hogy rólad álmodozom,
találkoznék veled, erre vágyakozom.

Nem érdekel semmi és senki, csak Te,
testem-lelkem vágyik közelségedre.
Most már érzem, Te vagy, akiért érdemes élnem,
megtaláltuk egymást e nagy földkerekségen.

Ez történt vajon veled is szíved kis zugában?
Van-e helyem életed mindennapjában?
A belső sugarunk választott helyettünk,
hogy szívünk szerelmét egymásban meglettük.

Mi ragadott meg benned? Talán a szemed!
Huncutul mosolygott, hang nélkül is beszélgetett.
Mint egy áramütés, úgy érintettél meg,
átfutott rajtam minden rezdülésed.

Nem tudok már nélküled élni!
Nem akarok, csak veled élni!
Amíg élsz, csak addig élni!
Közös életünket szerelemmel élni!

Anya

Anya lettem én is, immár 25 éve,
tudom, hogy nincs is embernek
ettől mélyebb s szebb érzése.

Apró gyermekek, kik még játékosak,
később tinédzserek, kik folyton lázadoznak.
„Felnőtt” korukat elérve, ugye már a 18.-nál,
letérnek az eddigi útról, mennek a fejük után.

Tanulás, Szerelem, Barát! Dacos egy kor ez, nahát!
Már ritkán ölelnek úgy, mint régen,
pedig Édesanyát szeretni nem szégyen!

Nem szégyellik, csak nem tudják
kimutatni azt, hogy szeretnek nagyon.
Hisz kinek Édesanyja van,
az boldog lehet e Világon!

Születésnap vers

Születésnapod alkalmából köszöntelek Téged,
bú és szomorúság kerüljön el végleg.

Legyél hosszú életű, és egészségben gazdag,
az életben a legfontosabb, ha Te boldog vagy!

Egyetlenemnek!

Tenéked írom most e versem, Egyetlenem!
Soraimat előbb rímekbe kell szednem.
Érzésem oly erős, mi hozzád fűz,
szívem, mint egy katlan, miben nem alszik ki a tűz.

Ha velem vagy, szívem duplán zakatol,
gyorsabb a ritmusa, s közben hozzád dalol.
Ha hozzám érsz, lelkem is bizsereg,
szerelmes érzés tölti meg lelkemet.

Illatod szeretem, szinte vágyok rád,
bújj hát közelebb, s jól ölelj át.
Forróság önti el testem minden tagját,
kérlek, csillapítsd szerelmem kínzó szomját!

Szeretlek Téged, mint még senkit soha így!
Ne szűnjön meg soha, szeress Te is ugyanígy!
Szerelmünk oly erős, mint egy lánchíd,
mindent kibírunk együtt, összeköt a hit.

S bár az évek ha lassan is, de múlnak felettünk,
szívünk egyre gazdagabb, hisz egymást szeretjük!
Szeretném, ha ezt éreznénk nyugdíjas korunkra is,
nélküled árva lennék - s gondolom - Te is!

70. SZÜLETÉSNAPJÁRA ÉDESANYÁNKNAK!

Drága jó édesanyánk!

Születésnapodat jöttünk köszönteni,
70. életéved együtt ünnepelni!
Legyél nagyon boldog, és hosszú életű,
arcodon soha ne legyen ború, csakis derű!

A mindennapok nehézségét felejtsd most el,
Hisz, hogy 70 éves lettél, azt ünnepelni kell!
Mikor gyerekek voltunk, Te vigyáztál ránk,
ha néked szükséged lenne, bátran fordulj hozzánk!

Adjon további erőt az életben az a tudat,
hogy nagyon szeretünk, és mindennél fontosabb vagy!
Az Isten éltesen még nagyon sokáig!

Névnapi köszöntő (gyermeknek)

Névnaped alkalmából gratulálok Néked,
legyen kedved mindig vidám, s bőven legyen étked!
Egészségben növekedjél, szeretetben bővelkedjél,
bármí gondod támad, rám mindig számíthatsz!

Bartos Endre festőművész tiszteletére /2005. 09. 28./

Bartos Endre művészlélek,
megfestett már sok-sok képet.
Megfaragta hársfából a szobrot,
híres emberekről készített plakettot.
Kiállítása nyílt meg Baja belvárosában,
sok tisztelője és gyűjtője jelent meg a Galériában.
Köszöntőt Katanich Ferenc mondott,
Bartos Endre szerénysége nagyon meghatott.

Csattogtak a fényképezők,
és tapssal köszöntötték Őt.
Nemrég lett 75 éves, de
szerény maradt, s mégis tekintélyes.
Legújabb műveit itt tekinthettük meg,
többek között a Nőt, a megközelíthetlent!
De volt itt kép a Gemenci ártérről,
no meg portré Gázsiról, szemben pedig egy Hölgy.

Egy kalapos úr és egy szomorú csendélet,
mely Alex barátja emlékére született meg.
Ezen a képen kókadó virágok,
mintha siratnák az igaz barátot.

S a művész önarcképe,
melyen sajnos látszik betegsége.
Szomorú szemével néz ránk tükörképe,
mégis gyönyörű, művészi e képe.

Ahogy együtt a nagy Bartos család,
látni rajtuk, büszkék nagyon „Rád”.
Kívánom én a Művész Úrnak,
egészsége teljében még dolgozzon sokat!

Első gyermekünk

Szerelmünk tüzeben
fogantál meg,
közös akaratból,
vágytunk Téged!
Minden olyan más volt
ezen az éjszakán,
megéreztem akkor,
új élet indul el útján.

Szinte láttalak,
harmadik életet,
itt még nem láttam
kialakult képedet,
de éreztem testemben
kicsiny kis létedet!
Alig telt egy hónap el,
mikor érkezett Tőled egy jel!
Igen, tényleg itt vagy, létezel!
Mint boldogságunk fénye,
ragyogtál fel!

S igaz, megerősítést kaptunk.
Terhes, Kismama - mondta orvosunk.
A boldogságtól a rokonoknak
felragyogott az arcuk!
Fejlődésnek indultál, elég gyorsan,
hétről - hétre egyre nőtt a hasam.
Az ultrahangos vizsgálaton már látni is lehetett,
miként fejlődik bennem a Te kis tested!
Halottam piciny kis szívednek hangos dobogását,
éreztem hasamban testednek mozdulását.

Jézusom! Hát mekkora lesz ez a kölyök?

Már, mint egy görögdinnye! Hasam oly nagyra nőtt,
hogy megtudjuk, ennek napja is eljött,
március 9-én szüléshez készülődök.
A félelemtől, s a fájdalomtól csak a várakozás nagyobb,
végre láthatlak Téged, már csak erre vágyok!
Kíváncsiság, és egyben félelem,
jaj, csak mindened meglegyen!

Fiú vagy? - vagy Lány?
El sem képzelem!
Nevek a tarsolyban, mindkét esetre,
szemeim már egyre az órát fürkészte.
Már nemsokára jön a baba, mondják az orvosok,
lélegezzen, majd fújjon nagyot!
Látszik már a feje! Rögtön meglesz!
Utolsó erővel még egy nagyot nyomjon!

S egyszer csak - a baba kicsúszott!
Sírni tud-e? Feszült pillanatok. Igen! Igen!
Hangos oázás törte meg a csendet.
Kisfia született!!
Mi legyen a neve? - Attila!
Mint a fejedelemnek.
Szemeim sarkából örömkönnyek peregnek.

Mosdatnak Téged, majd idehoznak hozzám,
ilyenek képzeltelek, Én Kicsi Babám!
Már Édesapád is ragyogva néz Reád,
megszülettél **Te**, büszkék vagyunk Rád!
Mi vagyunk így most, Egy Kis Család!

HANYECZ ISTVÁN
(STEFANICUS HUNGARICUS FIRKÁSZ)

Áginak (99. 04. 22.)

E mlékezz századunknak e napján
G yönyörűbb virágoknak csokrán
Y ahton vitorlázok Balaton taván

K épzeteikben feltűn az ifjú leány
I gen, ő az, feszült, fehér vitorlánál
S elyem ruhát szél fogja derekánál
L engeti kecsesen szellők szárnyán
E lükbe sietnek, karjába haboknak
À tsiklanak kékülön víznek taraján
N apfényen csillogva játszadoznak
Y es, áhítanak ölelni derekát lánynak

A dnának csókot ajkára a leánynak
K arjában a tónak majd felborulnak
I ly ábrándjuk meghíusult a fiúknak

1-szer csak csend lett a tónak tükrén
8 óra tájt, hazaérnek víznek mezején

É brednek fel ők álmukból száguldón
V alóság ez, tizennyolc év s nem álom
E zt tanúsítja mind, aki volt vitorláson
S zeretnek téged habnak szőke leánya

L egyek én még a peremén évezrednek
E gyike mindazoknak, akik emlékeznek
T erád, annyi titkaival eljövő életednek
T izennyolc évesen szívből köszöntelek

Vernissage Mellannäs június 2.

Patinás környezetben Sävelången partján,
ott kőház áll, s büszkén vendéget vár netán,
körös-körben öreg házak lankás dombon.
Nap-éj ünnepségnek ad évről-évre otthont.

A város zajától oly távol ,vidéki idill honol,
Mellannäs vén falai közt látogató kóborol,
kínál az látnivalót, ódönt, és újnak behódol,
tőpartnak eseményére sokaság vándorol.

Mit ád a Jó Isten, Ibolyának e Vernissaget,
s képeinek ódon falak közt megnyugvást,
a táj magával ragad, nyújt bő megújulást,
Patrik zenéje fülnek felemelő simogatást.

Íme jönnek, szaporodnak szombat napján,
ékes szóval virággal üdvözölnek módján,
jelenik meg helyi sajtó a kíváncsi jogán,
hírét viszi Vernissage-nak lapok oldalán.

Beszámol a neves eseményről olvasónak,
képeidnek világát magával viszi kornak,
ódon kandallók közt sok szépet találnak,
szürrealista képeid új híveket toboroznak.

Festményeid s csendéleteid itt felüdülnek,
színesen ragyognak képeid új fényeknek,
elbájlva avatott nézőit földi kincseknek,
és híveket hódít meg látásra idejövőknek.

Tüneményes, kedves alkotója e képeknek,
áldjon a Teremtő, óvjon az eljövendőnek,
meglásd, neved lészen egy történelemnek,
tisza szívből adjon alkotói erőt hitednek!

Szerény vagy, mint bájos kis virág, Ibolya,
neved kürtölje világ nemzedék, hozsánna,
közéjük szegődnek, soraim kissé elbújva,
s képeidre felnézve ragyognak az újkorra.

Néköm, tollforgatónak, rímek koptatójának
nehéz a sorsa, találni sorát helyes szónak,
ahol képeidet, műveidet emígy illethetnék
fenséges jelzővel, rímekkel dicsérhetnék.

Áldott léssen költő, e festőnek ecsetvonása,
meglássd, egyszer majd felken Ö vásznára,
megörökít kép utókornak díszkeretes ráma,
szemmel tart ő téged, élj majd, mint a fáma.

Szólanak ők ékesen, helyettem is a kornak,
színeikkel aranyozzák szívét látogatónak,
szerte a világon nevedet dicsérik a mának,
szebb, jobb jövőt hirdetve új nemzedéknek.

Aranyeső, vadgalamb

Kinyílt az aranyesőnek ezer ága,
a késő tavasznak gyér a napsugára,
virít már messziről az bokornak sárgája,
kő kertben megjött a tavasznak első virága.

Szimpla kék jácint is integet kandikálva,
megköszönti az tavaszt májusnak havába,
kacsint, bólogat neked a szerény kisvirág ibolya,
itt-ott sokszínű tulipánok mosolyognak a Napba.

Fáknak zöldellő rügyei egyre csak növekednek,
napról napra bársonyos levelek előjönnek,
zöldell a természet, leveti téli megunt gúnyját,

megannyi madárdal veri fel a csendes tájat,
szürke vadgalamb ül egyedül az kopár ágon,
turbékol a párjának, hívja tavaszi szerenádja.

Édesemnek Anyák Napjára

Megannyi elszállt évtizeddel ezelőtt,
ott Délen, Gara falu bábája világra segített,
és az ifjú családnak elsőszülöttje lettem.
Édesem, a drága, dédelgetett ő engem.

Teltek-múltak a szép gyermekévek,
és a fiúcska ugyancsak cseperedett,
majd eljöttek az izgalmas iskolaévek,
ahol a fiatalúr ott igen szorgalmas lett.

Ama vékony nyurga fiúból kamasz lett.
Szüleinek gyerekként szót fogadva tett,
sulis évek idején padot városba koptatott,
az első lánynak szívéért szelet ott csapott.

Majd kollégiumnak ő ottan bentlakója lett,
óh, boldog diákévek, mára emlékek lettetek!
A következő éveket szentelte mesterségnek,
ezek után elkezdődtek a dolgos hétköznapiak.

Az ifjúság évei gyorsan, gondtalan repültek,
és eljött a nagy ő, akinek hűséget esküdött,
embert próbáló évek múltán ők világgá mentek,
oly aranyos Kedvesével azóta is együtt élnek.

Hány év eltelt azóta, hogy eljöttünk otthonról!
Most, amikor Rád gondolok közelgő ünnepen,
szemem előtt látlak, s az arcodon mosoly ül,
mert tudod, hiába a távolság, én Rád gondolok.

Most remegő kezemben piros rózsaszál,
keresem a szép szókat, a hozzád valókat,
félő szavaim hozzád sietnek ez ünnepen,
köszöntelek hát Anyák napján, Édesem!

Májusnak reggelén

Amikor az szép májusi
reggelen felébredem
többszólamú, vidám
madárcsicsergésre,
hangjuk finoman töri meg
az ébredő hajnali csendet,
én is elkezdem sétám
az üde-szépek kertjében.

Gyönyörködöm a hajnal
ezüstös gyöngyében,
csodálom ama jó öreg
természetnek kincseit,
hallgatom kecses sirályok
féktelen, vidám vijjogását,
nagy ricsajjal érkeznek ide,
csicseregve, verebek a víz közelbe.

Meglepik a mesterséges tónak
alkalmi, köves hűsítő itatóját,
csicseregve oltják szomjukat
a felkelő Nap sugarában,
jókedvükben még meg is
fürdenek itt a tiszta vízben,
nini, kis süni is erre tévedt,
úgy látszik ő is inni vágy.

Látod amottan a zöldülő
ágon a fürge szarkát,
azt a dús szénfekete,
meg fehér színű madárkát,
kárógvá vijjognak ott,
röpködnek és tovaszállnak,
majd amott megpihennek,
ágon ülve tollukat tisztogatnak.

Maradj most csendben, még
elriasztod a cinkét a zöldülő ágról,
csivitelnek szépen, vidáman,
éneket dalolnak boldogságról,
s tavaszt köszöntenek ők is
kórusban a kirügyezett ágon,
sárgászöldtől sötétzöldig
színt játszik az erdőknek fája.

Óh, te jóságos öreg Természet,
mily gazdag, csodás napok,
a pazarló jóságod önzetlen,
szemnek mily gyönyörűség
a látható sok-ezernyi szépség,
ezer színnel fested meg a látványt,
remekműved kápráztat el,
mikor e május reggelt megélem.

Gyönyörű Annácska

Gyönyörű Annácska, ott
a sziklás parton lépdél.
Kecses, karcsú alakját
a lágy szellő simogatja.

Siet ő az Édesanyjához,
gondolatait itten latolgatja,
mikor pillangó száll ujjára,
megpihen egy röpke percre.

Csillan a vízen Nap sugára,
feszül a finom ruha alakjára,
amint a lekoptatott, tarolt sziklát
oly biztos lépteivel meghódítja.

Lépted hova vezet, kedves?
Merre visz a szigetvilágban?
Ujjadon pihenő pillangóval
járod jövőd magabiztos útját.

Mennyi szépség eme képen,
mestert dicséri ecsetvonása.
Óvjon Teremtő e rögös úton.
Kísérje lépted Isteni szeretet!

Pillangó

Gyönyörű lányka
szigetvilágba siet,
pillangó ujján,
csodás tünemény,
alakja kősziklák közt
mesébe illő.

Színes pillangó
pihen bársonyos ujjon,
őrzi lány álmát
északi tájon,
színes fények világa
tűz Nap korongja.

Telefon-talány

Csengetnek, de most már nem az ajtón.
Hangod bársonyosan zeng a telefonon.
Érzem kedvességed hullámok hosszán,
eltöltött időnek hatása alatt őt biztatom.
Kétérdősem tovaszáll, s ígéretét hallom,
szívemnek dobogása torkomban szorul.
Mindketten egymásra nézve hallgatunk.

Kérdezem magunktól, ezt kicsit tétován:
Szabad-e szeretnünk így egy leányt igazán?
A válasz egyértelmű, nekünk nem talány:
„Szabadság szerelem e kettő kell nekem”-
mondá a nagy Költő, és a szó mily valós!
A történelem, a kor nem kezdi ki, ha valós.
Így aztán élve az alkalommal, habzsolunk.

Szavaik boldogítón repesnek, hangszórón
kedvesen zeneként csengenek fülemnek.
Nem akarom elhinni, de vége az álomnak,
újra meg újra kereslek, de máshol talállak.
Adjon erőt Néked, mi is nagyon szeretünk.
A távolság ne rettentsen, hanem közelítsen,
válás ne gyötörjön, közeleg újra találkozás,

melyben álmokból újra felbukkan alkalom.
Izgalom, feszültség kerít szorítón karjaiba.
Örülünk látásodnak, gyermekként fesztelen
Nap Isten aranyból foná koszorúját fejedem.
Kigyulladnak mécsesei csillogó szemedben,
boldogság megörvendezetteti lakóit csendben.
Csodák történnek északi Skandiában, idefenn.

Örülni a pillanatnak végtelenben, nagy dolog.
Boldoggá tenni másokat, oly nemes cselekedet.
Okozni kis boldogságot tiszta szívből szabad,
mindezekre buzdítani másokat is kötelességed.
Szabadságnak kitanultad dolgait, szabad vagy,
élni, és vissza nem élni e törvényekkel szabad.
El sem mentél, lám máris üres a mi kis házunk.

Magam előtt látom kedves vonásait arcodnak,
simogatón szemeid hozzánk őszintén szólanak.
Önfeledten fellángolsz, tette készen leselel reánk,
lelkünk húrjait gyermekként játszva pengeted.
Maradj meg nekünk újralátásig drága kincsnek,
legyen álmainkban ez vezérlő sugara vágynak.
Minden álmom előbb vagy utóbb valósra váljon.
Ha költő írja, halhatatlan lesz szavainak hangja.
Tettéért őt majd csak számonkérő ítélet sújtja.

Haiku

mennyi szép virág
felkelő napban fürdik
reád kacsingat

fekete rigó
fütyörész kopár ágon
hajnal zenéje

törpe tulipán
meg a pünkösdirózsa
mind-mind kandikál

az emberek is
előbújnak a napra
arcukon mosoly

még a madárka
is kibújik odúból
vígan csicsereg

kis hangja vidám
köszönt tavaszt szaporán
párjának dalol

Tűzkorong

Ott, hol messze vörös az égnek alja,
lefelé hanyatlik az napnak korongja,
a volt reggel felkelt, s tündökölt sugara,
és kúszott egyre feljebb, magasabbra.

Finom melegét ontja gazdagon a tájra,
a természet megunt gúnyját ledobja,
és átöltözik bokor, meg fáknak kopár ága,
bársonyos finom selymet ölt most magára.

Szikkakertben vígan dalol kis madárka,
csicsereg, párját keresi szépen dalolva,
fenn a másik ágon, ott csivitel neki párja.

Időközben a Nap is bejárta hosszú útját,
lucfenyőn turbékoló galambok udvarolnak,
békésen ülve csodálnak letűnő tűzkorongot.

KISS ANGÉLA (MIMANGI)

Otthon

Zúgó szélben nyikorgó kapu felel,
a reggeli napfény jégvirágot lehel.
Lassan beenged a rozsdásodott zár,
magányos csendjében álmosan vár.

Szellemek élednek a kicsi házban,
a függöny lebeg az üres szobában.
Hívogat, suttog. A sötét is mozdul.
Szépséges rejtekét kínálja otthonul.

Kert

Friss harmatban öregtölgy mosdik.
Kertvégeben már akácfa nyújtózik.
A komor gaz is nevetve hajladozik,
közötte sok ezer csiga bújócskázik.

Rozzant kerítés között parányi élet.
Elgyengült karjai egymáshoz értek.
Nyugalmas órái már megszámlálva,
parlagos földje újra fel lesz szántva.

Kísértet

Nagy a kísértés, hogy kövessem
az úton csillogó esőcseppekben
összegyűlt, tovább csorduló eret.
De utam ma kísértetlenül vezet...

NAGY ERZSÉBET (PENDZSI)

Ujjaid varázslata

/Gábrrielnek/

Csak álltam és néztem ujjaid játékát.
Csak álltam és néztem,
Ujjaid futottak a vászonvégen,
Ütemre táncoló aprócska manók,
Élettelen vászonnak életet adók.

Vágyat éreztem, legyen én vászon.
Kiterítve az alkotóágyon,
Érintsen ujjad puhán,
Tenyered, mint bölcső boruljon rám,
Karcsú ujjaid becézzessenek,
Simogatásod legyen hűsítő hullám,
De őrjítő vihart kavarjon, ott a bordám alatt,
Ott, ahol a lelkem fészkel.
Pendíts egy húrt ujjad hegyével,
Szóljon zene, mámorító.
S már nem csak ujjaid kellene. Nem!
Vágyom egész karod, hogy átölelj.
Már nem elég a karod, ajkad kell!
S kell a szemed, hogy lássam a tükröm...

Csak álltam, s néztem ujjaid játékát.

Olyan vagy...

Olyan vagy, mint lány kenyér.
Mint patak csobogása, virágzó réten.
Szavad mannával felér,
susogó vászon, patyolatfehéren.

Emlék

Egyedül botorkálok kivénült fák között.
Göcsörtös ágaik, mint agg,
bütykös ujjak, merednek felém.
Keresem lelkeim nyugalmát.

Csókjaid édes ízét még itt érzem ajkamon.
Kedves arcod emlékeimben lágyan érintem,
mélytüzű, fémszínű szemeidben
az elmúlt nyarat keresem.

Hiányzol

/Nővérem emlékére/

Sírodra, mint öreg anyóka,
hajol rá a szomorúfűz.
Életed utolsó nyughelyét
bölcseként ringatja a jajgató szél.
Gyertyák lángjaiban égi üzenet lobban,
könnyeim gyászolnak.
ELMENTÉL.

Hiányzol, mint
szomjazó földnek a zápor,
s hiába kereslek, nem talállok.
Mosolyod eltűnt a mából.
Lelkemben emléked őrzöm,
szemed csillogását idézi
harmatcsepp a fűben,
kezed érintését,
párnámba fűrt arcomon érzem.

ÚJLAKI T. ERZSÉBET

Alkotás

Már mozdul a Gondolat,
odabent, idegsejtek kútjában
kész a Szó,
már itt harangoz a fülemben
a rím-sorvégi rejtelem,
hangkoccanó,
sorjáz ige, főnév
s helyén minden kötőszó...

Csak a Pillanat nincs még meg,
a villanásnyi Csillagkapu,
amelyen átbukik fényesen
az ember-dimenzióba
-talán csak egy kockás, gyűrött lapra-
a Vers,
a Lélekidő ajándéka.

Önéletrajz

Születtem ajándéknak,
Cseperedtem leánykának,
Szépültem szeretőnek,
Gömbölyödtem feleségnek,
Vajúdtam anyácskának,
Öregszem anyókáknak.
...Majd elmegyek fejfának.

Anyámra hasonlítok

*„Az vagy, ami az édesanyád.
A világot és minden létező
dolgot az édesanyád szemével
látsz” (Indián bölcsesség)*

Úgy dalolok, mint egykor anyám,
mikor gyúródeszkáján
levestészta csattogott;
ujjaim is úgy fogják a sodrófát,
ahogyan ő nyújtogatott,
s ha figyelem magamon
a simító lendületet,
mintha az ő kezén látnám
a munkáló erezetet.

Táncra ha perdülök,
csípőm is úgy mozog,
érzem, a ritmusban ő is velem forog;
kacagása cseng a fülemben még,
mert én is úgy nevetek, ahogy ő rég.

Én vele látok, ő már énvelem,
s ha dühödt bennem az érzelem,
gyűlölni, és szeretni is,
ahogyan ő egykor, úgy tudok:
ő vagyok.

Siratóének

/Nagyanyám emlékére/

Siratóasszonyok karéjában
diófa koporsóban
fekszik nagyanyám.

.....
„- Kis Róza, de szép lány vótál, jaj!”
„- A falu legszebb menyecskéje lettél, jaj!”
„- De jó urad vót, öt szép gyermeked lett, jaj!”
„- Korán özvegyen maradtál,
két gyermeked eltemetted, jaj!”
„- Többet firhez nem mentél
nem akartál mustuhát a házhoz, jaj!”
„- Szólj bár egy szót hozzánk,
asszony barátidhoz, jaj!”
„- De nem szólhatsz, mert itthagytál minket, jaj!”
.....

Siratóasszonyok karéjában,
bársony-gyászban
fekszik nagyanyám.

A csillagok mind gyertyát gyújtanak,
kimeszelik az égi tisztaszobát,
s úgy várják harmadnapra
nagyanyámat, Kis Rozált.

Hasonlatok kenyér-témára

Olyan a szerelem, mint a kenyér
-örült a lány-,
puha, illatos és fehér,
s kezét fogta a legény.

Olyan lett a szerelem, mint a száraz kenyér
-sóhajtott az asszony-
csak morzsáit őrizgeti a tenyér,
mert elhagyta a hetyke legény.

-Megbocsátottam neki!-
emlékezik az anyóka,
mert elszárad, elfogy az élet,
mint a kenyér...
S a hűtlen legény is meghalt már, szegény.

Ballada

/Egy öngyilkos asszony emlékére/

Még vár.
Fenn áll a szikla peremén,
haját előbb kontyba rakta,
hogy majd szét ne fújja a szél,
miközben földet ér.

Szoknyáját is összefogta,
-ildomosan libbenjen alá-
s gyűrt levelét előredobta,
hogy lent várjon reá.

Ugrana, de jelre vár, a hangra
-ha az a férfi szólta:
„- Maradj, bonts kontyot, szoknyát,
éljük újra a csodát!...”
De csak a hideg szél dalol,
s egy csillag siratja fenn, valahol
zuhanó földi társát.

Tavaszi

Illatok, fények feszülnek
kiterített, hóálmú lepedőknek-
titkos kódjai tavaszszelőnek.

Illan-villan az első fecske,
felhőrongy evez nevetve.
Földpára lebeg ember-magasan,
kontyát bontja a fűzfa komótosan.

*

Bársonyos, buja béke,
bodzakarékban még csend;
tavalyi virágemlék
keres menedéket benned,
engedd!

Őszelő a sümegei várban

Ökörnyál húrján pihen szeptember:
az őszi nap feszületében
utolsót cikkan a fecskeszárny.
Ködöt úszik az Öregtorony a várban,
s út szélén már ég egy csipkeág.

Konok kövekre barna levél száll,
kopott pengén hideg történelem,
katonafóhász ül a kápolna oltárán,
s üresen tátong a farkasverem.

Falrésekben apró fű szárad,
ágyúrést tömköd a jelen itt,
s a múzeumban, üvegfal mögött
repedt harang siratja
lelkiismeretem aprópénzeit.

Csónakok

Olyanok vagyunk,
mint a kikötött,
öreg csónakok,
parttalan lékeken szivárog,
algásodik az idő alattunk,
s nádölelésben néha álmodunk:
 tengerek,
 hajók,
 delfinek,
csobbannak bennünk,
szűrt fényt őriz
felettünk a Hold,
s valahol, messze evezős éjszakán
úszik minden, mi ifjúságunk volt.

Eső után

Szivárványból született
apró gömbök gördülnek,
virágon, levélen rezdülnek,
titok-szálra felfűződnek,
nevetve egymásnak feszülnek.
Csendben egybe belefekszem:
Esőistenekkel vetekszem.

KOVÁCS KÁROLY

Nem adlak...

Nem adok Belőled, csak nehezen, pedig
nem is vagy enyém. Más ez a szerelem.
Felettem lebegsz, és körülöttem kecses
nyomaid egy-egy levél, rabul ejtenek.

Másé vagy, csak ellopott ékszer,
melynek csillogását titkolni kell.
A hangod néha, ha hallom, a kezed
melyet foghattam egyszer, ennyi.

Bennem vagy, mint mondatban a szó,
mást jelentek így, van értelme
életemnek, vannak céljaim. Élek.

Igen, ennyi. Sok ez vagy kevés, nem tudom
eldönteni, de érzem, hogy nem marad
ez a kapcsolat egy pillanatkép. Él.

Őszi gondolatok

Szőke lány,
barna asszony,
ősz.

Elteszem az ásót, sír
a kamraajtó is, mikor
becsukom.

Köszvényes ujjai remegnek,
utolsó levelét küldi a tölgy,
a télnek üzen.

Felkapja a szél, hajamba
rozsdás falevél fúr odút.
Orromban illata.

Térdig avarban keresem a tegnapi
ösvényt, rohannék hozzád.
Rossz az irány, pedig hallom a hangod.
Távolodik.

Néha még érzem a nap melegét,
csókja Téged idéz.
Bársony.

Elmentél, és itt
a tél.

A kertünk

A kertben a hajnal, ahol fogtad a kezem,
ahogy jött elment az, mint ez a szerelem.
Harmatát otthagytá áldozni a napért,
ahogy én könnyezem nincsen-szerelmedért.

Kertedben a virág, pedig nincs kerítés,
csapdába van zárva, rabsága naprakész.
Elszárad, elhervad, és nem merthogy szomjazik,
illatát, pompáját kevesen ismerik.

Kertemben sarjadnak mindenféle gyomok,
és én, mint rossz kertész, állástalan vagyok.
Szerszámaim lustán, rozsdásan hevernek,
nem szegődve társul olcsó kérelemnek.

Kertünkben hajnal van, kezdete a napnak,
biztató reménye egy békés alkonyatnak.

X.-hez

mint bimbóból a virág,
mint faágból a hajtás,
mint a semmiből a gomba,
egy napról másnapra,
kisarjul szavunkból gyönyörű gondolat:
megszeretni egymást már csak egy pillanat.

Szerelmedért

Megváltani a világot? Ahhoz képest semmi,
ahogy szerelmedért pokolra kell menni.

Megismerni a végtelent? Gyerekjáték nekem,
de megismerni Téged, végtelen küzdelem.

Átölelni mindent, álmomban egy pillanat,
átölelni Téged, csak egy vágyálom marad.

Ösztön és értelem, tudás és bölcsesség?
Birtokosa valék, csak téged nem értek még.

Itt vagy előttem, látlak, pedig dehogy,
fényképed csak pótszer, rosszabb mint a drog.

Hallom a hangodat, de telefonom pancser,
nem szórja illatod, tökéletlen műszer.

Megfoszt ruháidtól a buja képzelet,
de szemem nem hazudik, látom a vészjelet.

Sorsom meg van írva, elmondom hát Neked,
akkor leszek boldog, hogyha szenvedhetek.

Cím nélkül

A francba hát! Kipukkantak érzelmeim Nélküled,
hiányzik a meleg kaja, hiányzik a kényelem.
Nincs, ki reggel felébresszen, ki kávémat megfőzné,
nincs, ki délben mosogasson, a francba is! Elmentél.

Az első lövés

Térden hát az őzbak, -eldörrent a puska-
könnyei hullanak, a vadászt siratja.

Legyőzött ő eddig éhséget, és fagyot,
szomjúságát sokszor, és álmodott nagyot;
boldog lesz élete, hisz látta a napot,
reggelenként mindig hozta a holnapot.

Ismerte a vadászt, hisz naponta látta,
ahogy kutyájával a bozótost járta.
Mikor látcsövével az agancsát mérte,
naivan nézett rá, életét nem félte.

Megmutatta neki az erdő szépségét,
az évszakok színeit, az illatok mélységét.
A madarak dalait sokszor úgy hallgatták,
ahogy két szerelmes hallhatja csak egymást.

Aztán eljött egy nap, április lehetett,
más szagok, más színek, eltűnt a szeretet,
és széttörte a csendet kemény csattanással
az érkező üzenet, végső állomással.

Térden csak az őzbak, -eldörrent a puska-
összeszedi magát, és megpróbálja újra.

Happy End

Nem kímél.
Számolatlanul küldi vadrózsáit,
és én letépem.
Nem kímél.

Megvan mindene.
Ha engem akar,
csak a bánatom adhatom.
Ha engem akar,
nincsen semmije.

Felkavar.
Ha eszembe jut, átkozom,
ha nincs velem - hiánya fájdalom.
Mint száradt avart a szél,
felkavar.

Most jönnek majd nyugodt napok,
fagyos éjszakák, könnyekből jégcsapok.
Most talán rájössz majd,
mennyire más vagyok.

Véget ér.
Nem tetszett senkinek.
A közönség nem tapsol,
a szereplő meg minek?
Csak egy lökött szív siratja meg.

Minden rossz véget ér.

Halk haikuk

1. Udvarhely.

Tűz van a vízben.
Oly lassan hajnalodik,
hol még az este?

2. Udvarhely.

Rég áldást hozott,
mára gyermeket, halva,
ő az úr, nem Ó.

3. Udvarhely.

Körbe vesz, táncol,
elszédülsz hatalmától,
megadod magad.

4. Udvarhely.

Egy kutya úszik
a stoptáblánál. Tudja,
hogy nincs előnye.

Ma

Ma ittam, bűnt követtem el,
mert ha meghalok,
az csak engem nem zavar,
szeretnek az angyalok.

Ma álmodtam is, bár
felesleges belém,
sajnos csak így tudok Neked
örömet szerezni én.

Ma voltam boldog is,
de el nem árulom,
mi végre mertem hinni én,
hogy megváltozhatok.

Tegnap hazudtam Neked,
mert szerintem nincs erény,
kevés csak adni, ha végül is
a kapokban több az én.

Holnap majd találkozunk,
remélem és hiszem,
nem látod meg rajtam azt,
hogy nincsen már szívem.

Látszólag persze semmi sem változik,
csak ébredés helyett valaki álmodik.
Valaki elmegy, valaki visszajön,
és észre sem vesszük, hogy egyikük nem köszön.

Ajánlás

Hercegnő, régen láttalak, pedig
a Szilágyi Fasorban is kerestelek,
és én sem vagyok már arra, amerre Te véled,
mert kociút ide nem vezet.

TÓTH NORBERT

Édesanyámnak

Köszönöm, hogy nekem életet adtál,
köszönöm, hogy szerettél, és mindig óvtál,
ha bánatom volt, te vigasztaltál,
szeretlek, mert te vagy az édesanyám.

Ha elhagynál, nem tudom, mi lenne velem,
mert egy gyerek számára legfontosabb az anya szeretete.
Nekem nem kéne új anya, mert ahogy te szeretsz,
úgy nem szerethet ő soha.

Karácsony

Siklik a havon a szánkóm,
s mindjárt itt lesz a karácsony.
Ha elmész egy fenyőfa mellett,
azt súgja, hogy ő lesz a legszebb.

Új jövevény a háznál

Fifi vagyok, egy tarka kis kutya,
akit nagyon szeret a két gazdija.
Amikor játékos kedvemben vagyok,
mindenkire csak ráugrándoalom.

Ha kell, őrzöm a házat,
és minden idegent megharapok,
mert nem szeretem azt,
ha valaki a gazdim háza körül forog.

Most még játékosnak veszem az életet,
de jaj neked, ha felcseperedek.
Kerülj el nagyon messzire,
mert különben a kórházban kötsz ki te.

Liza emlékére

Hogy lehet az élet ily kegyetlen,
hogy mindig azt viszi el, akit én szeretek.
Számomra volt egy fontos kutya,
akinek a neve Liza.

Liza egy gyönyörű szép vizsla volt,
kire nem volt más jellemző, mint vidám és pajkos.
Élete párja Teddy,
ki most már egyedül árválkodik.

Gazdája fájdalmában osztozom,
mert tudom milyen az, ha egy hozzátartozó örökre távozott.
Nekem is nagyon fáj, mert úgy éreztem,
mintha a Liza az én kutyám is lenne.

Teddy élete

Teddy vagyok, egy barátságos vizsla,
kit kölyökkora óta nevel a gazdija.
Ha azt akarom, hogy az emberek rám figyeljenek,
úgy adom a tudtukra, hogy vakkantok egyet.

De ha nem ugathatok,
akkor nyújtom a jobb mancsom.
Így hozom a tudomásodra barátom,
hogy nem kell más, csak a te társaságod.

Igaz, nem szeretem, ha túl sok a gyerek,
mert én már túl öreg vagyok ehhez.
Fiatal koromban olyan virgonc voltam,
hogy minden gyerekkel csak hancúroztam.

Arról már nem tehetek,
hogy az idő eljárt felettem,
mert senki sem marad fiatal,
egyszer mindenki megöregszik majd.

Egyik legfontosabb napom

Ahány virág nyílik,
azt mind leszedem neked,
ahány csillag van az égen,
azt mind lehoznám neked,
mindent megmozgatnék,
amit csak lehet,
mert tudnod kell,
hogy mennyire szeretlek.

Számomra te vagy a legfontosabb,
mert az életet tőled kaptam.
Ha eljön ez a nap,
akkor fiad csak ennyit kíván:
Boldog Születésnapot Neked Édesanyám!

Hirtelen jött ötlet

Érted megyek, s úgy szenvedek,
mert nem tudom, mit rejt a találkozás veled.
Nem tudom, mit rejt az élet,
remélem, szerelmünk sohasem ér véget.

Jobb világra várva

Mint hópihe a fenyőágon,
oly szép nekem ez az álom!
Nem álmodtam egyebet,
csak azt,
hogyminden ember szívéből
hiányzik a gyűlölet!

Mindig így legyen

Csókkod ébreszt álomból,
s gyengéden átölel a karom.
Te mellém bújsz egyre jobban,
s hallom, ahogy a szíved dobban.
Alig várom azt, mikor
álmodra én vigyázhatok.
S végre eljön újra a reggel,
mikor csókkal ébresztesz fel.

Szerelmem, mint egy pohár bor

Te drága bor,
ha velem vagy,
akkor boldog vagyok,
mert elűzöd minden bánatom.

Olyan vagy, mint a szerelmem,
de fáj, hogy ő már nincs velem.
Keresem, de nem találom,
így téged kérlek, úzd el a bánatom.

Ha lenne egy kedvesem,
nem lennék ilyen magányos.
Számúznék téged,
így boldogabb lenne az élet.

Kedvesem érintése

Kint szikrázik a fehér hó,
s bent melegít a kandalló.
Mivel didereg a kedvesem,
így két karommal ölelem.

Barna haja gyengéden az arcomhoz ér,
s keze a kezemben megpihent épp.
Kedvesem gyengéden átöleli a karom,
s ezt a pillanatot örökre akarom,
mert az a legrosszabb nekem,
ha szerelmem akár egy percig sem ölelhetem.
Szerelem nélkül mit sem ér az élet,
hát engedd, hogy szeresselek téged!

Emlékiül neked

Feledni nem foglak, azt tudhatod,
barátságunk is addig él,
amíg a szívem dobog.
Ha már soha többé nem beszélhetek veled,
attól még gondolatban mindig a közeledben leszek!

Ne hagyj, hogy elvegyék a kedved,
hanem gondolj mindig a legszebb emlékeidre!
Ha meglátsz az égen egy hulló csillagot,
úgy tekints rá, mintha én lennék ott!

Mindig csak magadat add

Talán egyszer a boldogságot te is megkapod,
de addig se változtass a jószágodon.
Sok ember megpróbál majd ártani neked,
de te mindig csak a szívedre figyelj.

Ha a jószágod is akkora, mint amilyen hosszú a hajad,
akkor sosem érhet semmilyen kudarc.
Ha a szíved is olyan tiszta, mint a kék szemed,
akkor megtalál a legnagyobb szeretet.
Ehhez csak annyi kell, hogy mindig magadat add,
és soha ne mutasd meg rossz tulajdonságaidat.

Csak egy perc

Könnybe lábad két szemem,
miközben az ágyamon fekszem.
Vajon most merre járhatsz,
és mit csinálhatsz?
Mivel nem vagy itt,
szívemet felemészti a bánat.

Csak egy percet kérek,
utána sokkal szebb lesz az élet.
Oly távol vagy, és mégis túl közel,
csak a szívemnek elérhetetlen.
Miért kínoz az élet?
A szerelmünk miért ér véget?
Minden sokkal szebb lenne,
ha a szívünk örökre egymásra lelne.

DEMETER ZSOLT

Lapszéli jegyzet

1.

lompos zászlók
deres vasak
sáros kerékagy
üszkös gerendák
dermedt csend
a város lángban
egy ló a mennybe nyargal
megsemmisülten: *k é k*

2.

a hajnal támasztja napjaink Főnix madarát
holnaptól más dalt facsar szájam szélén a hétfő
vad ízeket fröccsent szét a pletykaéhes városnak
odalesz ez a vasárnap délután is csengett a telefon
összegezem nosztalgiám csak tizedrészét
de zizzenő vadon zsurlók hegyén szél cicáz
súrolja arcom az absztrakt fény
bámultam amorf felhővárakat hogy mikor mindegy
ablakom keresztje: *k é k*

3.

gondolatom kicsipkézik
kékre markolt poharak
alján aszú idő
sűrűsödő könny
felhőasszonyok fekete
kendőjük alól
bánat borsója kopog: *k é k*

4.

nyújtózkodik a délelőtt
a nap pikkelye cserepekben izzik
arcomba lötytyenti a jókedv italát: sörben pezseg a só
szemed sarkában pihennek mozdulataim
harmatban mosdok: *k é k*

Huszonöt

Kékül az ég
a fennsíkon fények pihennek
és pitypalattyos fürjeket melenget
szöcskéken jön a nyár

Mint alázat
állnak a házak nagy zsupp kalapjuk
szemükbe lóg

Zöld sörényét lobogtatja a szél
a Saguaro törzse óriási gyertyatartót formáz
kérgén harkály háborog

Átkarollak édes
pillámon nedvesség
és halkán hegedül a múlt

SÓGOR ZSOLT

Mocsár

Akkor már évek óta kóboroltam. Céltalanul, hogy máshogy, nem is lett volna kóborlás máskülönben. Magányosan is, persze, szóval, ahogy kell. Nem láttam életnek nyomát, hacsak magamat nem számítom; nyoma voltam az életnek, tagadhatatlanul.

Talán kerestem valamit, végül is azért szoktak útnak indulni az emberek, főleg az ilyen értelmetlen történetekben, mint az enyém. Emlékszem, más történetekben az igazságot keresték, vagy a boldogságot, az örök életet, örök szerelmet, ezek tettszőleges kombinációit, esetleg mindet egyszerre. Vagy valami egészen mást.

Én viszont nem is sejtettem, miért indultam útnak. Nem voltak emlékeim az út elejéről, vagy pontosabban fogalmazva, arról, hogy lett volna, amikor nem voltam úton. Kóboroltam erdőkben, poros utakon, esőáztatta réteken, sárban, fényben, sötétben. Láttam, ahogy fogy a Hold, láttam, ahogy növekszik, és ennek sem láttam semmi értelmét. Mégis megemlékeztem, tessék, ki tudja miért, talán, mert mások is meg-megemlékeztek más történetekben. Ha fél az ember, mindig jól jönnek a többiek.

Aztán persze történt valami, azért is mondom el az egészet. Túlzás talán, hogy történt, nem baj, legalább egy mondatnyi időre hadd lélegezzenek föl. Mondjuk úgy inkább, megláttam valamit, amire nem számítottam. Már az gyanús volt, amikor lépésről lépésre emelkedett a talaj. Rájöttem persze, szinte pillanatok alatt, nem hiába jártam én se iskolába, hogy amiről szó lehet, az inkább az, hogy én süllyedek. Mocsár.

Azonnal megálltam. Nem tehetek róla, ösztönös reakció volt. Azután persze hamar tudatosult bennem, hogy nem tettem nagy jót magammal, mert legalább dupla sebességgel folytattam a süllyedést. Mélyen átgondoltam a helyzetemet, és arra jutottam, hogy tulajdonképpen nem is bánom annyira. Fárasz-

tott már az a sok lépkedés. Az ösztöneim mozgásra ösztökéltek volna, hátra, előre, nekik, azt hiszem mindegy volt, de én azért voltam tudatos lény, hogy úrrá legyek rajtuk. Nem mozgultam.

Meg is lett a jutalma a fegyelmezettségemnek. Amikor úgy derékiig lehettem a mocsárban, egy szürke foltot láttam kiemelkedni belőle, tőlem úgy tizenöt-húszméternyire. Azt kellett hinnem, hogy kapcsolatban vagyunk egymással, hiszen éppen abban a tempóban emelkedett, ahogy én süllyedtem. Ok-okozat rendszerben nőttem föl, fejlődtem ilyen intelligenssé, ok-okozati kapcsolat előttem nem maradhatott rejtve néhány másodpercnél tovább.

A szürke folt lassan őszülő hajjá változott, különösen akkor lehettem ebben biztos, amikor megjelent a hajszálak alatt egy homlok, aztán két szem, egy orr, és mind a többi kellék, ami csak kívánatos lehet egy archoz. Az ősz, vállig érő hajtakaró alatt kétségtelenül egy öreg férfi rémült ábrázata tűnt föl, de ahogy már észrevehették, ekkor már a vállát is láttam, ami azt is jelentette, hogy addigra én is körülbelül a vállamig a mocsárban voltam már.

Kezdtem bánni, hogy nem kezdődött előbb ez a szép folyamat, szívesen megnéztem volna végig. Szerencsére még kint voltak a szemeim, amikor az ősz alak lassan kiemelte a mocsárból az egyik karját, és az égnek emelte. Nem jött üres kézzel. Egy koponya volt nála, kis méretű, szerintem kifejezetten érdekes formájú. Lehet persze, hogy csak emlékeztetett valakire. Ő mindenesetre iszonyú félelemmel nézett rá, ahogy a magasba emelte. Többet, őszintén szólva nem is nagyon láttam, inkább csak látni véltem, hogy hirtelen vakító fény támad, az ősz alak a szeme elé emeli a másik karját, a kis koponyáról visszaverődő éles fehér pedig bevilágítja utolsó utam addig oly sápadt, fénytelen helyszínét. Szép kép volt, örültem, hogy ez búcsúztatott. Járhattam volna sokkal rosszabbul is, mielőtt végleg magával ragadott a süllyedés.

FUST P. CSILLA

New York... New York... Ground Zero (Beszámoló)

Szinte hihetetlen, - ha nem jártam volna arra, de így, saját szemem láttán, valamint fülem hallatán, tapasztalhattam:

– E szörnyű valóságot! –

A valaha hideg közöny, a rohanás örült gyorsasága, a bárkivel, bármivel való nem törődés, - önzés magas numerája, lanyha unalom volt a jellemzője Amerika emberének, New York életének, mely egy pillanat alatt kicserélődött Szeptember tizenegyedikével. A New York-i ember-emberek mondatkezdése, a „9/11” a beszélgetés alapja újra és újra, mert ezt feledni nem lehet! ...

Visszatérve családommal töltött pár napos vakációnkra, amerikai utunk (kocsival) során órákat tölthettünk múzeumok, templomok megtekintésével. Láttuk az Empire State Building-et, a híres Time Square-t, no meg a New York-i Subway-t. Washingtonban pedig a Fehér-házat, a Pentagon-t. ...Itt megemlíteném, hogy a városokon végig, úgy az állami, mint a privát épületeken, kocsikon, a nemzeti-lobogókon, sőt a ruházatokon is New York címere volt látható.

Amerika nagyon sokat változott, ami így van rendjén, hiszen Toronto is rengeteget épült-szépült az utolsó 12 év alatt. Persze USA és Canada két különböző egyéniség [mondanám], noha nagyon sokban hasonlóak.

Amerika, és a világ által magasra tett New York lakóinak gondolat-irányváltása szinte pillanatok alatt egy olyan együttérzésbe-egyvetértésbe sodródott, amely a szeretet minden oldalról való megnyilvánulását hozta, vallási, faji megkülönböztetés nélkül.

Visszatérve Ground Zero-ra, a hatalmas üreg (bombatölcsérnek nevezném) - területe 16 acres – most és mindörökre

ezerötszáz emberélet temetőjévé vált (ez a szám az azonosíthatatlanok száma).

New Yorkban, mint mindig, nyüzsög a nép, a sok turista (többsége belföldi), Amerika minden államából. A városban emberek egymás hegyén-hátán. A G. Z. területén szinte csak sorokban lehet közlekedni. Az emberek arcán a dermedt szomorúság, a bánat merevsége, ám a szempillantások találkozási ismeretlenül is barátságos. Az együtt érző kézfogások, ölelések egy hullámhosszra hangolják az ezrével itt összegyűlteket. Újra és újra idézik a történeteket, nem lehet napirendre térni a dolgok felett. A mélységes megrendülés odatapasztja az embereket. Sokan naponta vissza-visszatérnek friss virággal, verses levelekkel, melyeket a kerítésre tűzdelnek: - „A négyéves kis anygalkánk most már az égből vigyáz ránk” -

Továbbmenve, az éttermekben, üzletekben az emberek barátságosak, segítőkész közvetlenségük megható, ez is teljesen újszerű. Közel a G. Z.-hoz egy igen régi kis templom áll, kerítéssel körülvéve, ahol az áldozatok megmaradt személyes tárgyai vannak kirakva, (egyelőre ideiglenesen). Itt látható tűzoltó, rendőr, civil ember számtalan ruhadarabja, fényképek, iratok, virágok. Ez a terület most a szeretteik zarándokhelye. (Ebből lesz majd a múzeumi anyag összeállítva).

Szintén itt látható egy igen érdekes (eredetileg tartószerkezet volt) kereszt alakú oszlop, amely a mélyből került elő, emlékműként szolgál. Egy rádobott tűzoltó-zubbony bronzba öntött formája a kereszt tetején, mintegy jelkép a világnak...!

Hogy mi is legyen? Park, múzeum, vagy újra (ami szinte lehetetlen) épület? Hiszen, az 1500 emberélet temetője felett csak fejet hajtva emlékezhetünk!

Hogyan tovább? Ma ez az emberek napi témája, feltett kérdése. Mindenesetre világnézetet cserélő, és elgondolkoztató e szomorú tragédia: amit elfelejteni nem lehet!

BENKŐ GABRIELLA

Béka királyfi - szójáték

Megy a kislány, neve Réka,
kosarában sárgarépa.
Nem is volt rá soha példa.
Útjába ugrott egy béka.

Hová sietsz, Te kis Réka?
Kérdi tőle a zöld béka.
Hazamegyek! Vár a véka,
kosaramban a sok répa.

Engem vigyél a kosárban,
otthon alszom ágyacskádban.
Hideg van kint a mocsárban!
-szólt a béka így magában.

A kis Réka csodálkozott.
Mit kérsz tőlem? Te kis mocsok!
Hiszen csupa sár a hátad,
zöld mocsaras a két lábad.

Nem bánod meg, Te kis Réka!
Meghálálom! -szólt a béka.
Királyfi volt az én nevem,
a varázsló végzett velem.

Megsajnálta a kis Réka.
Jaj, megörült most a béka,
és ahogyan megígérte,
minden szavát tett követte.

Királyfi lett a rút béka,
királyasszony a szép Réka.
Most is élnek boldogságban,
Valahol, Tündérorszáiban.

Toronto egyik utcájában...

Toronto egyik utcájában,
a diáksereg forgatagában,
várom leányom egy délután,
a napfény játszva fut a szél után.

Ősz van, a gyerekek kabátban,
és a fák vetkőznek, hamarjában.
Így készülnek a hideg télre,
lassan vetkőznek meztelenre.

Óvatosan vetik a ruhát,
mintha lesne kulcslyukon a világ.
Mikor a legszebb a mennyasszony?
Vagy mikor az utcalány a sarkon,

pirosra festette a haját,
most dobja le a lenge ruhát.
Vetkőzik lassan a természet,
marad a puszta ág, és enyészet.

Mire a tél beáll, a fagy kemény,
nem marad más hátra, csak a remény.
Remény! Új tavasz virágozik majd.
Remény! A kemény fagy hamar olvad.

A szerelem olyan...

A szerelem olyan, mint egy rózsaszál,
tövisei szúrnak, mint a kínhalál.
Illatával kedveskedik szerényen.
Ha letéped a szép bársony szirmait,
lehullatja, s eldobja leveleit.

DÁNIEL NAGY LÁSZLÓ

Az itteni őszi...

Itt
az Ősz
- a megszokott hulló falevelekkel –
a tó partján söpör
szél karjaival, bár messze elér,
a nyári napok hevével
mégis
az utcákon futkározik
fel s alá
legszívesebben.

Ne kérdezd, miért oly ostoba,
még sok a dolga a közelgő fagyásig.
Munkája harc az elemekkel.
Szakálla rőt,
nyelve érzéken lobban,
vívódik sok gazzal,
elvacakol sok lim-lommal.
Nekiiramodik újra
a volt pusztaságnak,
árapálynak, árdagálynak.

(A High-parkban ilyenkor még láthatók,
juharfalevelekkel díszített sétányokon
a tarka öltözetű, kutyás-hölgyek)

Megacity ma,
hol fűtüresz.
Négy égtáj ezrei ismerik
szeszéjeit.
Mit neki betondzsungel,
infrastruktúra,
kompjúter technika,
és szatellit az égben,
kabátok alá bújva
a préri dalát zúgja,
végeérhetetlen.

Pár emberöltő vezet
az indián teleptől idáig.
Itt tiporja sárba ős elementjét
magatehetetlen
-az utolsó csavargót talán,
ki errefelé vele kézen fogva járt,
és nála vert tanyát.

Eszét veszejtve,
túlélni tanítja a fákat,
- élni
- remélni
egy télen át.

Vadludakat nógat,
leszálló, gyapjas felhőket gyűjt
nagy gonddal,
hisz
téli szállásra készül az élővilág.

Lehelete köd,
fogása dermesztő.
Ha pusztul az élet,
reccsenő jégbe merevedve
ő is megy velük,
mint jó hajóskapitány,
mikor legénysége megsemmisül.

Bohókás természete
tréfából lekap egy-két kalapot
a sietős kobakokról.
Máshol,
összebújt szeretők haját kócolja egybe.
Majd, ha messze jár már,
szívükkel emlékezzenek rá is
- a múlt időre.

A tél küszöbén

Északi szél sarkantyúzza már a határt,
hordja kupacokba, fújja szanaszét,
-zörgő falevelek gyanánt-
illanó emlékeink kacatját.

Lics-pocsba lépünk,
szottyán a kedve az embernek is.
Hogy gyengül az őszi napsugár!
Tovaszálló felhők után nézünk,
míg lassan átlépjük a Tél küszöbét.

Örömeinket féltjük,
ha ránk tör a rideg valóság.
Hisz tudjuk,
az idő patkóját kovácsolja most jégből
a messzi világ.

SZABÓ KATALIN ZSÓFIA

Nyárutó

–Útban hazafelé tudtam csak meg,
hogy elhagyott a nyár, kit szívem szeretett.
Ellopta lelkemnek boldogságát,
csak fosztogatott, merre csalfa lába járt.
Néztem, néztem útját, hol menekült,
láttam, hogy minden erdő koldusbotra került.
Csak suhogtak a színes levelek,
melyeket a nyár ragadós keze elcsent.
Oh, Ti szegény erdők, nincstelének,
Titeket is meglóptak, kéregethettek.

Jaj, mindenütt lehorgasztott fejek,
nem keringőznek napraforgó-szerelmesek.
Nem bújócskáznak fűszál gyermekek,
felégetett tarló, sikoltozó füvek.
Viráganyókák nem mosolyognak,
a szirmaikat Te mind-mind elkoboztad.
A kegyelemért könyörgő ajkak,
most csak kérlelnek Téged, már nem dalolnak.
De felhőapókák nem búslakodnak,
talpig sötét színben Terád haragszanak.

Mégis él a sok közös pillanat,
emlékeink Veled már nem, de velem vannak.
Sóhajt egy áldozat, egy pusztaság,
hol pilléket úznek és rágják a szénát.
Hisz most árván maradtam, elhagytál,
tudd meg, hogy nem szeretlek soha-soha már!
Te csaló, semmittevő, kaján,
neved ne halljam, arcod ne lássam immár!
Tudom már, hogy csak gyűlölni lehet,
nem Te voltál nekem, csak én voltam Neked!

–Hallod? Megkondult az ősz harangja,
a meggyalázott táj személyed nem akarja.
Nem kellesz már, ígérek, s tagadnak,
nélküled is, ezután is lopnak, s adnak.
Habár már szánt-vet, és mégsem arat,
bennem a fájdalom, mint jó, szorgos paraszt.
Eljön, mikor ígérek, s tagadok,
de én nem lopok soha, mindig csak adok.
–Látod? Te nagy hazug, csalárd, nézd meg,
nézzél szét, Te akartad, hát Te tetted ezt.

Körös-parti némaság

Az ég gyászos színű fátylát leterítette,
A folyó vize rideg, kormos tükörré lett.
A színek varázsa halottá dermedt,
Csak néhány kósza fény, mely magát nézegette.

A sötét fák a félelemtől hallgatagon álltak,
A virágillat sűrű, fojtogató köddé meredt.
Egy üvegszemű madár a semmibe nézett,
S a hajók is már csak némaságra vágytak.

De a Körös sem szólt, némán hallgatott,
A vízen úszó dinnyehéjon egy élet tovatűnt.
A keserű Némaság, mint hal a parton küszködött,
A felemésztett Némaságban az Éj uralkodott.

A piszkos, parti porban vérző testem egyedül hevert,
A Sors, a visító vércse gyilkosan kergetett.
Vele a fájó Múlt is üdvözlést tett,
De nem mint lázadó, bárányként haltam meg.

FUCHS IZABELLA

Apám (szüleim) emlékére

Voltak. Igen, sajnos már csak voltak. Ha nem lettek volna, én sem lennék. Talán mégis. De az mégsem ugyanez az ember lenne. Hiszen magamban hordozom őket, egy mozdulatomban feldereng anya mozdulata, egy nevetésben apám jóízű humora.

A szeretet gyönyörű versenyét láttam. Az élet szeretetét és egymás gyengéd, kedves és figyelmes szeretetét. Szívükből csupa melegség áradt, nyugalmat és harmóniát sugározva. Így éltek, így is mentek el, szinte kézen fogva. Igazán akkor tudjuk meg, mennyire szeretünk valakit, ha már nincs velünk, ha már elment. Anya elment. Agyvérzés...

Apám szerint csak előre ment, utat készített neki. Apa kórházban volt, amikor megtudta, hogy párja előre szaladt. Nem tett semmi különöset. Csak száz száll vörös rózsabimbóból készítettett koszorút. Azután nem evett semmit. Cukorbeteg volt. Hiába volt minden: infúzió, jó szó, rábeszélés, könyörgés. Orvosa csak ennyit mondott: - Engedje el.

Sétáltam az őszi erdőben. Néztem a búcsúzkodó fákat. Tanultam tőlük. Tarka szoknyában táncolt a szeptemberi táj. Átmenet a titokzatos csendbe. Vidám fákat láttam magam körül. Pajkos szél játszott a virágok sapkájával. A leírhatatlan színözön - kinevetett halál.

Azután bementem a kórházba imádott apámhoz. Elengedtem. Tudtam, odaát várja valaki, s a végtelen boldogság...

Ha egy vasárnap délután elmegyek hozzájuk a temető csendjébe, s meggyújtok egy kósza gyertyát, érzem, béke van. Egyik kezemben anyám, másikban apám keze.

Barátaimnak

Péter Erikának

halál mérgezi
lelkedet
mindörökké
komor gyász

arcod szépíti
széles mosoly
szemed piros tán
de könnyecsepp nem
tud könnyíteni
fájó szíveden

háttered kísérőd
védnököd Lacikád
s a zene a dal segít csak
energiád fényed
kifogyhatatlan
mindhalálíg

Születésnapra

(Baranyai Attilának)

Sz eretnék ma ideállni
E me embernek gratulálni
R eményt adni az eljövő évekre
E redményt kedvet az életre
T eljes legyen az életed
L endületes további lépésed
E hhez adok sok szeretetet s
K ívánok nagyon boldog éveket!

Évfordulóra Nektek!

(Benke Rita & Göbolyös N. László)

Örül a lélek, ha rátok nézek,
s fenn az égen a jó Isten mosolyog,
érett szerelem, hittem, hogy van ilyen,
s ím, élő példa barátim, kedvesim,
nékem ti vagytok!

Lakotok szerelem vára,
ne felhőzze gond-pára sosem!
Ím közeleg évforduló néktek is,
bár, nap mint nap élitek át
a csodát - szerelem rítusát,
éljetez egyként boldogan,
holtomiglan-holtodiglan,
s azon túl örökkön-örökké,
szerelemben, szeretetben,
boldogságban... ezt kívánja
egy messze élő jó barát,
ki örül, hogy Titeket együtt lát...
kívánva egy boldog napot!

Gratulálok

(Végh Sanyinak)

Mennyi szó kell uram,
milyen sok szó kell ahhoz,
hogy elmondjuk a szél
egyetlen sóhaját, -
fa mélységes hallgatását!

Szavak, mikor elég két szem,
egy tekintet, nyitott szív,
moccanás és figyelem,
észrevettem, észrevetted,
barátom vagy, és testvérem.

Itt ülök most, Rád gondolva,
tétova sorokban szólva
hozzád, fogadd hát el
szeretetem, melyet küldök.

Március 24.
(Dobrosi Andrea születésnapjára)

Tekints bátran magad elé,
s lépkedj a boldogság felé.
Ne nézz hátra, csak előre,
eszed legyen, bár egy főre.

Felejtsd el a múlt bánatát,
figyeld a jelen árnyékát,
boldogságod itt találod,
nyisd ki szemed, csak úgy látod.

Élj a jelenben boldogan,
gondolj a jövőre vígan.
Mindent, mit kívánsz magadnak,
célja lesz majd vágyaidnak.

Kívánságom csak az nékem,
légy boldog most e vidéken,
hol születted, Föld a neve,
mindenkinek csak egy az élete.

Kokának

Csendben a háttérben
Jelenlét-jóság
Tartod kezvedben életed erősen
Mint egy darab kenyeret
Dolgaid csodálatosak.

VÁRHELYI KLÁRA

Pillanat

Álltam. Vártam. Régóta néztem. Benne volt az ég. Sima. Vártam. Jött egy autó. Szürke. Olyan. Nem az. Pár centire ment el tőle. Jött velem szembe egy nő. Sietett. Neki nincs ideje várni. Bele a közepébe. Kerek volt a szeme. Mozgott a szája. Leszállt egy galamb. Itta. Aztán jöttél te.

A zebra mélyedésében összegyűlt vízben visszatükröződött az alakod, az ég végtelenéből sziluetszerű darabot orozva magának. A pocsolján gömbölyödő olajfoltok szivárványt rajzoltak köréd, aurát, glóriát festettek alakodra. A felszínen játszó apró hullámok miatt körvonalaid egybemosódtak a végtelennel, torz, hosszú, nyúlánk alakot varázsolván testedből. Nem láttam mást, csak arcéled nemességét, hajad feketéjét, összekulcsolt kezeid selymességét. Megbabonázva meredtem a víztükörbe, melynek perspektívája galambot, sólymot, szfinxet, halandó istent álmodott belőled.

Rád néztem. A zebrát nézted. Majd a lámpát. Zöldre váltott. Otthagytál. Elindultam.

Aktom

Gennyező hólyagként feszülök jó anyám méhfalán,
Szerteszórt üvegek tükrözik levedlett pléhpfóm,
Sebekből csöpögő könnyeim, fertőző váladék,
Ha kifakasztanának, biztosan meghalnék.
Szűz gyomrom ribanca az alkimistáknak,
De színarany helyett csak sósavat találnak.
Fertőben kinyúlva testemet árulom:
Gömbölyít, kifeszít, duzzaszt a fájdalom.

TATÁR JUDIT

Röviden

Fejemben, mint kaptárban méhek,
méz-sóvár monoton döngicsélnek
szűrös hangulatú
gondolatok.

Mit tegyek?

Hova üljek odafenn, hogy lássam az Embert,
a tüzet, a vulkánt, a vizet, a tengert,
a földet, az aszályt, a levegőt, a szennyet,

az égő erdőt, a tomboló hullámot,
az éhező földet, a romboló tornádót?
Melyiket válasszam, melyik kis csillagot?

Honnan látom át az egész nagyvilágot?
Avagy, felhőről lógassam lábam ott ülve,
hogy kiálthassak: Ember, fuss menekülve?!

Nem jó nekem sem állócsillag, sem bolygó,
hol nincs előttem az egész zsidongó, zsongó,
veszélyekkel teli bolyongó földgolyó.

Vagy üljek le tárgyalni az angyalokkal,
hogy isten vegye kézbe a négy őselemet,
mert ily szertelenséget szeretni nem lehet?

Mit tegyek?!

SZÁZDI SZTAKÓ ZSOLT

Élmény

Egy ilyen füllelten is szép, nyárt ígérő napon nehéz lesz azt a novemberi napot felidézni, ami már inkább a tél üzenetét hozta, mint az ős színeit őrizte.

Mindazonáltal, még így is gyönyörű az őszi táj egy fürdővárosban, ahová ezelőtt csak nyáron, meg tavasszal jutottál el. A természet avarszőnyeget borít eléd, amelynek színeit még a legrafínáltabb festő se tudta volna kikeverni. Még most is élnenken él benned az az élmény, amikor autóval egy őszi erdőn jöttetek keresztül, és téged megbabonázott az őszi erdő pompája. Legszívesebben azt mondtad volna, hogy álljatok meg, húzódjatok az út szélére, és te órákig gyönyörködtél volna az őszi erdő színeiben. Mint otthon, amikor kijársz az erdőbe, persze csak oda, ahova a kocsival el tudsz jutni, hogy rendezd a gondolataidat, hogy ihletet meríts, vagy egyszerűen csak, hogy figyeld azt a sajátságos csendet.

Minden szófosást mellőzve, ha ma visszaidézed azt az őszt, elsősorban is a színek maradtak meg benned. Ahogy mész keresztül a parkon, alattad az avarszőnyeg zizeg. Korán sötétedik, még négy óra sincs.

Hirtelen ötletből mégse mész haza, hanem a kultúrközpontot veszed célba. Igaz, kissé bonyolult a bejutás, de mindig találsz segítőkész embereket, akik nyitják előtted az ajtókat.

A központban elhelyezett kávézóban oldgörlök és oldboyok szürcsölik a kávéjukat, és trécselnek, szemmel láthatólag várnak valamire. Ha ilyen képet láatsz, mindig eszedbe ötlük a jólét gondolata. Pedig itt sem a nyugati elit van, ők ahhoz túl sznobok, hogy egy közép-európai fürdőhelyen kúráltassák magu-

kat. Ezek a pocakosodó férfiak, és összegyűrt arcú nők bizony már nyugdíjasok, elvétve találni köztük fiatalokat, jobbára azok is a személyzethez tartoznak. A készülődést máshonnan is látod, pár rendező sétálgat céltalanul, egy asztalkánál egy nő jegyeket árul. Aztán, mintha egy titkos jelre történne, mindenki abbahagyja, amit csinál, és megindul az áradat a koncertterembe.

Te a kiállított képeket nézed. A képek szépek, de az árakat nem hozzád szabták. Rövidesen egyedül maradsz, rajtad kívül csak a rendezők maradnak a folyosón. Az egyik képen felfedezed a fürdő egy részletét, és a ráismerés örömevel vizsgálod tovább.

Bent megszólal a zene, jó dzsesszmuzsika, öröközdek, néhány dallamra azonnal ráismersz. A hangerővel nincs baj, az ajtón keresztül is dobhártyaszaggató. Odajön hozzád egy nő, és kedvesen megkérdi, hogy nem akarsz e bemenni. Megrázod a fejed. Halmazod az élvezeteket. Szép képek, jó zene. Tisztára, mint egy zenés tárlatvezetés. De a szünetben azért belógsz, rajtad kívül még öten ülnek kocsiban. Élvezed, hogy elvegyülhetsz a tömegben. Nem érzed magadon az emberek kíváncsi pillantásait, itt megszokott látvány egy kocsiban ülő ember. Elkezdődik a show. Megszólal a big-band, és alattad reng a föld. Tisztára, mint mikor a házatok előtt húznak el a kamionok. Az énekeseket alig látni a fények miatt, és ez zavar. Úgy gondolod, ők is így vannak ezzel, mert így nehezebb kontaktust teremteni a közönséggel. Olyan ez, mintha a színész a színházban az arca nélkül volna kénytelen játszani. A zenekar viszont jól látható, és így azzal kárpótolod magad. Vörös szmokingban játszanak, és profi módon teszik a dolgukat. A trombitás átszellemült arccal fújja hangszerét. Egy szólnál a dobosra esik a megvilágítás. Mindig arra esik a fény, aki épp szólózik. Szegény karmester!

A végén taps. Ennyi volt. Vége a show-nak.

KÁLMÁN ESZTER

Vad tavasz

Vad és ellentmondásos
ez a tavasz,
lobogó hajjal
nevetünk, szeretünk,
ölünk, ölelünk.
Vad tavaszban
ellentmondásos érzések
kavarognak a márciusi szélben,
háborúra készülünk és ünnepet ülünk,
mindenről csak töredékek
jutnak eszünkbe,
vad, tavaszi szélben
ellentmondásos életet élünk,
halni vágyunk,
de születnünk muszáj,
nyugtalan lelkünk
szabadságért kiált,
bár még nem készültünk fel,
testünk még télbe burkolózik,
csak szemünkben ragyog a tavasz,
ahogy szorongunk, félünk, üvöltünk
márciusi szürke felhők alatt.

Azonosság

vizes fűben cuppan a léptünk
tenger mormolása hallik
hullámzó érzelmek árján lebegünk
én és én - mi ketten
holdvirág-kedvesem

MÓRICZ ESZTER

Nélküled

Veled a ború is napsütés,
a fáklya lángja sötétség.
Nélküled minden üresség,
s fájdalom, fénytelenység!

Magány

Lent az utcán rohan,
fut az élet!
Itt magamban vagyok,
élettelen...
Itt csak a csend
ami fáj, s átölel
kíméletlen!
Visít a csend,
sikít a fájdalom!

Csend

Csend van,
nagyokat hallgat
minden fa.
Magam
vagyok veled,
s a libbenő széllel,
bennem vagy egészen
a zokogó fényvel!

Csak szólj!

Szólj és én ott vagyok,
őrzöm a mosolyod,
vigyázok rád csendben,
szótlánul örködöm.

Egy kép fölé

Ülök, némán gondolkodom,
vajon merre jársz?
Egy világ választ el tőlem,
Mégis velem vagy!

Nézek szótlánul egy képet,
nézem, könnyezem!
Annyira kínzó nélküled,
fáj a hiányod!

Egyre kutatom, keresem
elveszett arcod,
ezer képből összeraknám,
de nem találom!

Segíts nekem, merre menjek
hol találom meg.
Merre vagy, hol keresselek?
Csak szólj már, beszélj!

Ábrándok

Átlibbenek a fényen
játszi könnyedséggel.
A szivárvány-karikán
mosolyom is átszáll.
Ha láthatnád
e percnyi varázst,
velem együtt szállnál
sok-sok éven át.
Szivárvány-karikád
fölém fonnád,
együtt szállnánk
a fény-karikán át.

Merengés

Egyedül sétálok,
kicsit összehúszom
magam.

A vad gesztenyefák
mind eltemették,
és most egy kicsit

megsiratják
a tavaszt,- a nyárt.
Néhol apró lámpák

világítják meg
a decemberi éjszakát.
Ott vajon az apró

házak fényében
árad-e a boldogság?
Vagy zokog a magány,
a keserű fájdalom?

Segítsetek!

Távoli tájakon bolyongok,
idegen a szó,
idegen minden.
Eltévedtem. Nem találom meg

az utat, ami hazavezet.
Labirintusban
járok, sötét van.
Nincs már levegő! Segítsetek!

Vakon tapogatom az utat,
úgy érzem, egyre
beljebb és beljebb
jutok. Elveszem! Segítsetek!

Add vissza

Add vissza az álmaim,
add vissza a tenger kékjét,
a kósza felhők simogató melegét.
A napsütötte rétek illatát,
add vissza a hitem,
hogy újra higgyek
a messzeség-közelségében,
a lagúnák varázsában.
Higgyek egy mosolyban,
egy elröppenő pillanatban,
a gyermeki szelídségben.
Add vissza apró kis világom,
adj egy mosolyt az arcomra!
Adj vissza mindent,
magamat, s magadat!

Bemutatkozunk

Bodóné Csiba Gizella: Nem „fiatal író” vagyok, sajnos. Miskolcon születtem, s 35 éve élek Budapesten. 10 éves korom táján kezdtem első regényem megírását, kinevettek, visszavontam, s ifjúkori verseim csak kockás füzetek olvasták. Kíváncsiságból két írásom küldtem el irodalmi pályázatra (1972 Nők Lapja, 1980. Fekete István emlékére kiírt: Természet és ember – „Dicséretet” kaptam), de írásban megtorpantam – életfeladataim mások voltak! Férjem halála után az írás lett a segítség! Munkahelyi újságba rendszeresen kérték verseimet, ez bátorított zártaságból-nyitásba. 1993 - Csend-életem önéletrajzi regényt írtam, néhány példányban, a család részére, - 2005-ben - saját finanszírozásban - kiadásra került. 2003-ban munkahelyről elbocsátás, idős családtagok gondozása felgyorsította gyermekkori álmaim megvalósítását. Még az évben 7 könyv (3 verses, 1 elbeszélés, 3 úti-gondolatok „lélekre hangolva”) jelent meg, végkielégítésképpen kapott pénzből, s egy miskolci kiadó jóvoltából. Két könyvem kiadás előtti állapotban. Mindenkit bátorítok: sohasem késő!

Bauerné Vörös Bernadett (Angel): 1979. március elsején látam meg a napvilágot szüleim örömeire. 2000-ben férjhez mentem életem nagy szerelméhez. Jelenleg titkárnőként dolgozok egy vállalatnál, Székesfehérváron. Szakközépiskolás koromban az irodalom-tanárnőm szeretette meg velem az olvasást, ekkor kezdtem el a versírás felé fordulni. Legelső időszakban bármit megláttam, versbe öltöttem (pl.: Tárgyak, Ablak). Majd jött az első szerelem, mely más irányba terelte műveimet. Az első szakítás mély nyomot hagyott bennem, ekkor nagyon negatív hangulatú verseket írtam (pl.: Koporsó). 2003-ban fedeztem fel a Barátok Verslistát, mely lehetőséget adott verseim neten, illetve kötetben való megjelenéshez. Egyre bátrabban mutatom meg verseimet a kívülállóknak is, nem csak a barátoknak. Verseimet nem tudom bekegerezálni, mert van pozitív, és negatív hangulatú is egyaránt. Bátran merem ajánlani mindenkinek, hogy olvassa a verseket. A kritika a költőt csak jobbá teheti.

Papp Ildikó: 1970. 06. 30-án születtem Nagyváradon. Tanulmányaimat Nagyváradon, a Filozófia Történelmi Líceumban végeztem. 1988 novemberétől élek Magyarországon. 1990-ben Budapesten, az Egészségügyi Továbbképző Intézetben végeztem, röntgenasszisztensi szakon. Az irodalom iránti szeretetemet nagyszüleimtől kaptam, akik felneveltek. Jelenleg boldog édesanya vagyok. Van egy 20 hónapos kisfiam, aki nagyon szereti a meséket, és a zenét. Első prózám a Kismama újságban jelent meg, az „Élet írta” rovatban. Ez az első antológiában megjelenő írásom.

Dobrosi Andrea: Nevem 1970 óta viselem, Budapesten szép számomra az élet, itt élek-dolgozom, nevelem kislányomat. Az írás, mint olyan, nagyjából 17-18 éves koromtól vált a lételememmé, így gyermekem mellett ez a tevékenység okozza számomra a legnagyobb örömet. Közel áll hozzám még a kultúra más ága is, legyen szó zenéről, képzőművészetről, fotóról, vagy filmről. Jelenleg a Budapesti Fúzió Rádió egyik műsorát vezetem, szinte szerelemmel, valamint kurátora vagyok egy művészeti alapítványnak is. Szívesen olvasok lexikális könyveket, foglalkoztat a vallás, a pszichológia, gyűjtöm az idézeteket. Alapfilozófiám, hogy „nem azt kell nézni, ami széthúz, hanem ami összeköt.”

(Schlemmerné) Szabó Gitta: 1961. 08. 02-án születtem Komlón. Jelenleg Budapesten lakom a családommal. Pillanatnyilag szociális asszisztensnek tanulok. Azelőtt műhímezőként dolgoztam. Meséim a Dörmögő Dömötörben, valamint az Item kiadó Meserét c. folyóiratában, és a Tavaszi antológiájában jelentek meg. Az első mesekönyvem 2000-ben jelent meg: A lustaság fél egészség címmel. 2006. 04. 11-én a Képzeld el c. irodalmi folyóiratban jelent meg a Huszonkét év c. novellám. Versírással 2005. augusztusa óta foglalkozom. Szeretek

még rajzolni, érdekel a pszichológia, az emberi kapcsolatok. Szeretném, ha munkámmal jobbíthatnám a világot!

Tubáné Péter Erika: Péter Erika néven publikálok. Szarvason születtem, de életemnek több színtere volt. 1990-től Békéscsabán lakom. Eredetileg óvónő vagyok, most mellékállásban a Jankay Galériában dolgozom, mint tárlatvezető. Kb. 26 éve írok verseket, de ezt a „titkot” szinte senki sem tudta. Legelőször 2004-ben, az Accordia Kiadónál jelentek meg verseim, a Fényzivatar c. antológiában. 2005-ben ez a kiadó adta ki a Mindörökké mosoly c. önálló verseskötetemet. A versírás számomra grafoterápia, és az önkifejezés eszköze. Mindig szerettem az irodalmat, de a képzőművészet közelsége, a zene szeretete megerősítette bennem a vágyat, hogy magam is alkossak, hogy megmutassam magam másoknak, hogy miként lehet talpra állni a mélypontokból, ha van az embernek életcélja... és nem utolsó sorban azért, hogy szeretteimnek emléket állítsak szerény műveimmel. Tavaly november óta internetezem. Tagja lettem az Irodalmi Rádióknak, szerepelek a Barátok Verslistán, a Csillagszemek honlapján, a Másképp Látók pártoló tagja vagyok. Antológiákban időnként megjelenek írása-
im. 2005-ben Ezüst Toll Irodalmi Díjat kaptam. Mosolytűdje-
im lassan scherzökká válnak...

Kamarás Klára – Letenye: Legrégibb, és legkedvesebb emlékeim Pécshez kapcsolódnak. Ott születtem és éltem, tanulmányaim befejezéséig. Pici gyerekkoromtól festő, író, vagy költő szerettem volna lenni. A sors más útra terelt. A Pedagógiai Főiskolán szereztem matematika-fizika-rajz szakos tanári oklevelet. Azóta Letenyén élek. Tanár, gimnáziumi igazgató, majd kilenc évig matematika szakfelügyelő voltam. Évekig, mint annyian, csak fióknak írtam, a nyilvános publikálás legcsekélyebb lehetősége nélkül. Változást a számítógép, az Internet

hozott számomra. A Barátok irodalmi levelező listán kezdtem, majd Kaskötő István biztatása adta meg azt az önbizalmat, amire szükségem volt ahhoz, hogy verseimet, elbeszéléseimet publikáljam. Több irodalmi pályázatot nyertem, majd 2006-ban két könyvemet mutattam be: Arcok a múltból, elbeszélések és válogatott verseim: Ólomból szőni pilleszárnyat címmel. Műveim az Interneten, a Barátoknál, a Kalákán, a Full-extrán és az Artagorán, nyomtatásban zömmel a Heted Héthá-tárban jelennek meg. Tagja vagyok az Irodalom Rádióknak.

Szalai Román – Letenye: 1930. július 29-én születtem Becse-helyen, Zala megyében. Minden sorom abból a – ma is elevenen élő: boldogító és fájdalmas – szülőhelyi, gyermek-, és ifjúkori emlékezetből fogant, amely számomra – az életem nagy áldásaként – megadatott. A szép szülőhelyem, a szegény s szerény, de rajongásig szerető és fáradhatatlanul dolgozó családom, a fajtám, kivel egy helyen és azonos soron éltünk; sorsunk viselésében vigaszhelyünk a szép templom; mégis vidámsággal az iskola, s bontakozó ifjúságunk, első szerelmeink, és az elhívtak örök nyugovóhelye, a mamával oly gyakorta látogatott nyárfás-fenyős temető.

Néhány sorom: boldogságaim, és fájdalmaim mellett nem rejti elkövetett bűneimet, hálátlanságaimat sem, amelyekre magamnak sohasem adok feloldozást. Drága emlékeimnek szerető féltéssel őrzése soraimmal is, és a mélységes hála érzése lesz örök penitenciám.

Rózsás Sándorné – Letenye: Letenyén születtem 1939. március 8-án, ma már nagyon szép nap, Nők napja. Iskolai végzettségem nyolc általános. 1958. január 6-án férjhez mentem. Boldog családi életet éltünk, két gyermekünk született. Első megszületett 1959-ben, második 1964-ben. Foglalkozásom női szabó, munkámat nagyon szeretem. Születésem óta letenyei

lakos vagyok. Ma már egyedül élek, férjem, aki nagyon szerettem, eltávozott már két és fél éve. Azóta intenzívebben írom verseim, ami történik, neki elmesélem. A szeretet hiánya, egyedüllét, múltbéli emlékezést, mind versbe foglalom. Madarak, virágok, szeretet, szerelem, ezt mind versbe gyűjtöm, és róluk álmodom. Úgy tekintem őket, mint gyermekeim. Az irodalmat, a szép érthető verseket mindig szerettem. Én is úgy írok, hogy minden egyszerű ember értse és szeresse!

Dobler Anita: Budapesten születtem 1963-ban. Jelenleg felsőfokú tanulmányokat folytatok (esti tagozaton), és jogi asszisztensként dolgozom. Elváltam, 2 fiam és 1 kislányom van. Kamaskorom óta olthatatlan szerelemmel olvasom a verseket - azóta írogatok is, kellő bátorság híján azonban csak mostanában bontogatom „szárnyaimat”.

Kolarovszki Balázs: 16 éves középiskolás tanuló vagyok. Putnokon élek, és itt is járok gimnáziumba. Tagja vagyok a Tóth Ede Művészkörnek, és a Gyermekek Írók Körének. Nyomatásban több írásom megjelent már. Mostanában nem csak verseket, hanem prózákat is írogatok. Nyaranként gyermekírói táborokba szívesen eljárom. Remélem, az idő múlásával sikerül sokat fejlődnöm, és írásaim egyre jobbak lesznek.

Körösne Erdősi Anna: Magyarországon, Bács-Kiskun megyében, Baján élek férjemmel és két nagyfiammal. 49 éves vagyok, titkármókként dolgozom, szeretem a munkám, az embereket, és szeretek élni. Úgy igazán talán három-négy éve foglalkozom versírással, és többnyire szűk környezetemben lévőeknek szólnak (szüleimnek, akiket nagyon szeretek, férjem és gyermekeim, barátaim), de van azért más témájú versem is (pl. évszakok, örömnünnepek, gyász, stb.). Kevés negatív versem

van, én jobban szeretem a vidám hangulatú, önzetlen szeretetet sugárzó verseket írni. Jelen pillanatban ez a hobbym! Mindenkinek jó olvasást, és sok pozitív érzést kívánok!

Stefanicus Hungaricus Firkász alias István Hanyecz: 1946 december 25-én, Garán születtem. Iskoláimat Garán, majd Baján és Budapesten végeztem, és fejeztem be. Ezután elkezdődött számomra is a dolgozós hétköznapi sora. 1971-ben házasságot kötöttem Lám Etelkával. 1978-ba Svédországba kerülünk. Egy új életet és jövőt kellett megálmodni. Ennyi év távlatából úgy érzem, nem túlzok, ha azt mondom, sikerült. Ma, mint nyugdíjas, irodalomkedvelő, sportot szerető, szürke emenciásként tengetem életem. Az irodalom is egyre inkább szerepet kap a nyugdíjas életemben, az írás gondolata lassan érett meg bennem. Hangos gondolatim, az írott szót, a verselést, mint kifejező eszközt, intenzíven ca. 1990 óta használom, ca. öt éve bekapcsolódtam „firkáim” révén otthoni magyar honlapok életébe. Elindulva ezen az úton - én csak Firkász vagyok - Költőink vannak nagyok, számosak - én meg csak firkálgatok - de nem akárhova, hanem szívekbe, ott, ahol megmaradnak örökre. A Barátok Verslista tagja vagyok, igyekszem jelen lenni hangos gondolataimmal. 2005-ben jelent meg az első önálló kötetem, címe: Napfogyatkozás Etelkával a Duna partján.

Kiss Angéla (Mimangi): Mimangiként egy-két éve újra kezdtem a versírást. Rokon barátnőmmel egymást biztattuk a kibontakozásra, de egy ideig mindketten inkább csak az olvasásra szántunk időt. Egyikünk sem tudta, mit hozhat a jövő, de úgy gondoltuk, többet nem írunk verset, és mindketten megsemmisítettük az összest. Életemben a változást az internet hozta. „Barátokra” leltem. A sok levelezés újból meghozta a kedvem a versíráshoz. Munkahelyemen a számítógépes feldolgozás mellett jut idő a levelekre is. Örömmel olvastam

barátném megjelent verseit újságokban, majd egy kis „könyv” is nyomtatásra került. A versei azonban eléggé búsak lettek, mégis ÍRT. Talán ez is, talán sors is hozzájárult, hogy én is töl-
lat ragadtam újra.

Nagy Erzsébet (Pendzsi): 53 éves vagyok, Hajdúböszörményben élek, két fiam és 4 gyönyörű unokám van. Élelmezésvezetőként dolgozom, egy általános iskolában. A versek iránti szerelem 10-12 éves koromban érintett meg. Fiatal lány koromban kezdtem verseket írni, de csak magamnak és barátaimnak. Aztán életemnek olyan szakasza következett, amiből majdnem teljesen kimaradt az írás. 5-6 éve kezdek gyakrabban írni, először csak magamnak, aztán beküldtem egy csodálatos élményemről készült írásomat a Nők Lapja Szerkesztőségének, „Boldogságkeresés” címen, amit megjelentettek. Ez adta a bátorságot, hogy ne csak az asztalfióknak írjak. Így találtam rá a Verslistára, és egyben barátokra is. Énekelek egy kórusban is, a zene és a versek teszik teljessé életem szépségét, lel-
kem boldogságát.

Újlaki T. Erzsébet: 1955. március 21-én születtem Somlyóúj-
lakon, Erdélyben. A marosvásárhelyi Pedagógiai Főiskola Bölcsészkarán végeztem 1979-ben. 1991-ben települtünk át Magyarországra. Napközis tanárnőként dolgozom az ukki iskolában. Öt gyermek édesanyja vagyok. Férjem háziorvos. Középiskolás korom óta írok verseket, de még soha nem közöltem írásaimat.

Kovács Károly: amatőr EU polgár vagyok. 1949-ben születtem, mint szerelemgyerek. Két gyermekem van, Ildikó és Gergely, ők is szerelemgyerekek. Verseket általában fogadásból írok. Amikor nem írok, akkor olvasok. Kedvenc könyvem Ge-

orge Schlossnagle-től a PHP fejlesztése felsőfokon. Életcélom, minél tovább élni. Szeretek élni. E kötetben néhány versemet olvashatjátok. Fogadjátok szeretettel.

Tóth Norbert: 1983. december 12-én láttam meg a napvilágot. Nagykanizsán élek. Azért írok ebbe a kötetbe, mert szeretném veletek megosztani saját költeményeimet, és így talán jobban meg tudom magam ismertetni az emberekkel. 2001. óta írok verseket, kisebb-nagyobb megszakításokkal. Jelenleg tarkarmányokat értékesítek falvakban, de remélem, majd ennél többre is vihetem. Céлом, hogy ezekből a saját művekből egyszer majd saját kötetem legyen, remélem, ez majd teljesülni is fog egyszer. Igaz, azt mondják, hogy azok az emberek, akik műveket írnak, azok lelkiileg elég érzékenyek. Belátom, van ebben valami igazság. Kívánom minden írónak, hogy sikeres legyen és viszontláthassa a műveit nyomtatott formában. Aki szeretne bármilyen véleményt mondani a művekről, az írhat nekem a norbetakiraly83@freemail.hu-ra. Amint tudok, válaszolok. Remélem, az évek folyamán a többi verset is meg tudom osztani az emberekkel.

Demeter Zsolt: 1958. január 17.-én születtem Etéden (Erdély). A sepsiszentgyörgyi református Székely Mikó Kollégium diákja voltam, 1977-ben végeztem. 1989-ben települtem ki családommal az Amerikai Egyesült Államokba. Alapítója vagyok a Mikes Kelemen Irodalmi Kör, a Szivárvány Néptáncsoport, Miasszonyunk kórusának, amelyek Arizona állam fővárosa magyar református templomának támogatásával működik. 2002-ben jelent meg az erdélyi Medium Kiadó gondozásában, Dr. Zsigmond Győző szerkesztésében „Lélekderengés” c. verseskötetem. Phoenixben főiskolát végeztem (Manufacturing Technology Engineer). Feleségem mikrobiológus, két lányunk férjnél - Janka tanárnő, férje Cameron, vállalkozó, Esz-

ter II. éves orvostanhallgató az Arizonai Egyetem Orvostudományi Karán Tucsonban, férje Brady, pilóta. Kötődésem a magyarsághoz, szerves részem. Romantikus vagyok, mert hiszek abban, amit írok, hiszek az őszinte, tiszta gondolatban. Habár, az irodalom az óceánon túl elszigetelt és magányos, mintha nem is anyanyelvünkön történne. A kötetek nem irodalmárok gondozásában jelennek meg. Beigazolódott, nem mindig az a lényeges mit írsz, hanem az, mennyi pénzed van. Mint vérbeli alkotónak, nekem is legjobban őrzött kincsem az anyanyelvem. Verseim belőlem nyíló kapu, mindennapjaim része. Szívemben összedobban a fenyő és a pálma két összebékíthetetlen fogalma, és ha ezt magyarul írom le, azoknak szól, akik az írást el tudják olvasni.

Sógor Zsolt: Nem nagyon szeretek bemutatkozni. Nem is tudok. Nem is baj. Talán. Néhányan megismertek persze, de azt hiszem, nem azért, mert bemutatkoztam nekik. Adatszerű verzióm még a valóságnál is érdektelenebb; 29 éves vagyok, dolgozom, ha nagyon haszontalannak érzem magam, vagy ha évente legfeljebb háromszor eszembe jut valami, leírom. Ezenkívül még: Zenélni szeretek. Nem tudok. Mindegy, azért jó. Cinikus vagyok, mert félek. Akivel nem, azzal szeretek együtt lenni. Van ilyen. Jó.

Fust P. Csilla: Tíz évig volt a torontói CSHIN Radio's Hungarian News Editorial kommentátora, majd egy másik dekádön keresztül a Hungarian Chronicle Television at Rogers Cable-nél dolgozott. Tagja a THE CANADIAN ETHNIC JOURNALISTS' AND WRITERS' CLUB-nak. Több helyen jelennek meg írásai Magyarországon is, angol nyelven is publikál. Szerkesztőségi tagja a Torontói Könyvbarátok Társasága kiadásában megjelenő NAPLÓ-nak.

Benkő Gabriella: Nevem Benkőné, Geiner Gabriella. Születtem Csácsbozsokon, ma Zalaegerszeg külvárosa. Apám szabómester volt, beköltözött a városba, ahol iskoláimat végeztem. Anyám négy leányt felnevelt, apám jobb keze, a család szíve volt. Magyar tanárom, Móra János szeretette meg velem a széprózát, és a verseket. A rajz, a festészet kedvenc tárgyaim voltak. Röviddel középiskolám után 1956-ban a forradalom Torontóba sodort. Férjem Benkő Imre, a soproni diákok egyike volt. 1988-ban, 53 éves korában sok szenvedés után meghalt. Özvegy maradtam, önbizalmam vesztve. Életem védőpajzsa volt, biztatóm, legjobb barátom. Három gyermekünk Péter, Pál és Zsuzsanna, ma mind külön család. Jól beszélnek magyarul, írni és olvasni is két nyelven tudnak. Gyakran látogatunk Magyarországra. Két leánytestvérem, és számos rokon vár bennünket. Régóta festegetek, írni azonban későn kezdtem. Az angol tanulás, a család, a munkahely elvette időmet és figyelmemet. Amint gyermekeim kirepültek a fészekből, az egyedüllét elvitt a torontói irodalmi kör tagjai közé. Itt kezdtem verseimet irogatni. Kedvem lelem benne, szebbé teszi életemet.

Dániel Nagy László: 1966-ban disszidáltam Ausztriába, ahol a Traiskircheneri láger után nyomdában dolgoztam, amíg Kanadába nem emigráltam. Azóta itt élek. Több lapban, és antológiákban publikálták verseimet. Egy verseskötetemet jelent meg, Hűvös Idők Szelében címmel. Tagja vagyok a Kanadai Magyar Írók Szövetségének. Tagja vagyok a Torontói Könyvbárátok Társasága kiadásában megjelenő NAPLÓ Szerkesztőségének. A Publikációra vonatkozóan több adat található a <http://www.dnagy.verslista.honlapon>.

Szabó Katalin Zsófia: 1990. június 23-án születtem Gyulán. Jelenleg egy Békés megyei kisvárosban, Eleken élek szüleimmel és testvéremmel. A versek írásával immár három és fél

éve foglalkozom. Eddig öt antológiával, három CD-vel, és számos oklevéllel büszkélkedhetek. 2004-ben az MTV-nél ajándékot is kaptam, 2005-ben Szegeden egy pályázat kapcsán különdíjat szereztem, a Szegedi Írók Szövetségében bronz fokozatot értem el. Rendszeresen publikálok helyi lapokban. Verseimmel találkozhattak már országos ifjúsági magazinban (100XSZÉP), valamint az Irodalmi Jelenben is megtalálható egy művem. A versírás egyszerre vált életem legfontosabb, legszentebb dolgává, és a mindennapjaim részévé. A halálig szeretnék írni, mert minden ember az, amit az utókornak hagy maga után.

Fuchs Izabella: Örök kérdés: Ki vagyok? Ezt kutatja, keresi mindenki. A bemutatkozás szubjektív. Vajon ez az igaz? Nem tudom, nem igazán én döntöttem el. Tűz és jég - ez a kettősség jellemez leginkább. Akkor kezdem: 1949-ben születtem, elég vénnek érzem magam, de szó sincs arról, hogy bölcsnek. Valahol az Isten túl nagy adag szeretetet adott, ami átok és áldás egyben. Áldás, ha másokat megítélek, s átok a velem kapcsolatban lévő emberek nagy részének, mert nem tudnak mit kezdeni velem. Világéletemben írtam, amúgy magamnak, s mindig rengeteget olvastam. Azután pár éve rátaláltam egy Netes társaságra, a Barátok Verslistára, mély, igaz barátságok alakultak ki az évek folyamán, azóta többet írok. Hiszem, mindenkinek van feladata az életével, mindenkinek magának kell elmélkedni és eljutni saját útjára.

Várhelyi Klára (cherno): 1987. június 30.-án születtem Pécsen. A legfiatalabb nemzedékhez tartozom, még csak most fejeztem be a gimnáziumot. A következő pár évemet a Pécsi Egyetem pszichológia szakán képezem el, de ez még a jövő zenéje. Annak ellenére, hogy nagyon fiatalon kezdtem el „írni”, stílusom még kiforratlan, keveredik bennem a realizmus, a

naturalizmus, a szimbolizmus, a szürrealizmus és a szecesszió. Ugyan indultam diákoknak, fiataloknak kiírt pályázatokon, voltam helyezett, különdíjas, vagy épp kitüntetett, igazán nagy eredményeket még nem értem el. Mint írtam, keresem még a saját hangom. Majd talán, ha megtaláltam...

Tatár Judit: Bemutatkozni pár sorban? Szinte lehetetlen feladat. Két szóban egyszerűbb lenne, vagy úgy, hogy ha hely- és időkorlát nélkül szabadon folyhatna a szóáradat. Ennek ellenére megkísérlem a lehetetlent. „Élni és élni hagyni” – ez az egyik alapelvem. Egy másik, amit már Shakespeare megfogalmazott, s most kölcsönveszek tőle: „Légy hű önmagadhoz mindenek felett”. Egy harmadikat is megszívlelek mindig, amit József Attila írt le gyönyörűen, plasztikusan: „Dolgozni csak pontosan, szépen, ahogy a csillag megy az égen, úgy érdemes”. S végül, de nem utolsó sorban, Karinthy szavaival élve kijelentem, hogy „a humorban nem ismerem a tréfát”. Legközelebb folytatom.

Százdi Sztakó Zsolt: Nevem: Sztakó Zsolt, de mert Százdon lakom, hát itt a SZÁZDI SZTAKÓ ZSOLT néven fogok szerepelni. És hogy hol van Százd? Hát a határ túlsó, szlovákiai oldalán. 39 éves vagyok, amiből immár a harminckettedik éve kerekesszékekben, mozgássérültként élek. És ha már ezt adta a sors, akkor tudósítok a „másik oldalról” is!

A neten a BARÁTOK verslista honlapján olvasható szinte minden, amit eddig írtam, de írásaim vannak a fullextrán is. Azonban a papíralapú irodalomban is voltak sikereim, Magyarországon a Napút-ban jelentek meg írásaim, de itt Szlovákiában rendszeresen publikálok az IRODALMI SZEMLE valamint SZŐRŐS KŐ irodalmi folyóiratokban, de bekerültem a Honvágyszlovákiai magyar széppróza antológiába, valamint a "Szlovákiai magyar szép próza 2006" antológiába is.

Kálmán Eszter: Budapesten születtem 1970-ben, büszke vagyok horvát és kun őseimre, és még oly korban jártam iskolába, hogy voltam kisdobos és úttörő is! :) A vers- és novellaírással gimnázium óta foglalkozom egy barátom hatására. (Hála néked Tomi!:) Verseim jelentek már meg különféle antológiákban és folyóiratokban. Amúgy könyvtáros és magyartanár lennék, de most itthon vagyok csodálatos férjem jóvoltából... és épp azt fontolgatjuk, hogy kiköltözünk a fővárosból, valami nyugisabb, „alkotóbb” helyre... egyébként meg nagyon sok minden érdekel az irodalmon kívül, talán leginkább az ezotéria és a sport (jelenleg a műkorcsolya).

Móricz Eszter: 1958-ban születtem Debrecenben. Tanulmányaimat többnyire itt végeztem, 1978-ban kerültem el szülővárosomból, Budapest, Kiskőrös, Cegléd városokba. Nyomdai szerkesztő, és korrektor vagyok. Két felnőtt gyermekem van. Az olvasás lételemem, a versírással szinte kamaszkorom óta foglalkozom. „Asztalfiókos” verseket, hiszen nem volt bátorságom ahhoz, hogy nagyobb fórumokon bemutatkozzak. 2005 szeptemberétől néhány versem megjelent a Netversek honlapján. Szeretném itt is próbára tenni magam. Túlon túl komoly, pesszimista ember vagyok, ezt eléggé tükrözik a verseim is. Hobbim az olvasás, rejtvényfejtés.

Tartalomjegyzék

ÍRÁSAINK	1
BODÓNÉ CSIBA GIZELLA	2
BAUERNÉ VÖRÖS BERNADETT	5
PAPP ILDIKÓ	6
DOBROSI ANDREA	7
SZABÓ GITTA	9
PÉTER ERIKA	10
KAMARÁS KLÁRA – LETENYE	11
SZALAI ROMÁN – LETENYE	13
RÓZSÁS SÁNDORNÉ – LETENYE	14
DOBLER ANITA	15
KOLAROVSZKI BALÁZS	19
KÖRÖSNÉ ERDŐSI ANNA	21
HANYECZ ISTVÁN (STEFANICUS HUNGARICUS FIRKÁSZ)	33
KISS ANGÉLA (MIMANGI)	43
NAGY ERZSÉBET (PENDZSI)	44
ÚJLAKI T. ERZSÉBET	46

KOVÁCS KÁROLY	52
TÓTH NORBERT.....	59
DEMETER ZSOLT	65
SÓGOR ZSOLT	67
FUST P. CSILLA	69
BENKŐ GABRIELLA.....	71
DÁNIEL NAGY LÁSZLÓ	73
SZABÓ KATALIN ZSÓFIA.....	76
FUCHS IZABELLA.....	78
VÁRHELYI KLÁRA.....	82
TATÁR JUDIT	83
SZÁZDI SZTAKÓ ZSOLT	84
KÁLMÁN ESZTER.....	86
MÓRICZ ESZTER	87
BEMUTATKOZUNK.....	89
TARTALOMJEGYZÉK	103

A BARÁTOK VERSLISTÁNAK EDDIG A KÖVETKEZŐ KIADVÁNYAI JELENTEK MEG:

2001 – Hálóba szőtt szavak c. verseskötet. A könyv ára: 400 Ft.

2004 – Álmodók Földje c. verseskötet. A könyv ára: 450 Ft.

2005 – VersüzeNET c. verseskötet. A könyv ára: 500 Ft.

2006 – A lélek temploma c. kötet. A könyv ára: 500 Ft.

Mindegyik antológia 216 oldalas, és 200-270 verset tartalmaz a Barátok Verslista tagjainak tollából.

2005 – Magánkozmosz I. c. novelláskötet. A kiadvány ára: 320 Ft.

2005 – Magánkozmosz II. c. novelláskötet. A kiadvány ára: 320 Ft.

2006 – Magánkozmosz III. c. novelláskötet. A kiadvány ára: 320 Ft.

2006 – Magánkozmosz IV. c. novelláskötet. A kiadvány ára: 320 Ft.

A fenti novelláskötetek 48-60 oldalasak, A5-ös méretűek. 16-25 novellát tartalmaznak a Barátok Verslista tagjaitól.

2004. 10. 01. – Képzeld el c. folyóirat 1. szám. A kiadvány ára: 400 Ft.

2005. 04. 11. – Képzeld el c. folyóirat 2. szám. A kiadvány ára: 400 Ft.

2005. 10. 01. – Képzeld el c. folyóirat 3. szám. A kiadvány ára: 400 Ft.

2006. 04. 11. – Képzeld el c. folyóirat 4. szám. A kiadvány ára: 400 Ft.

2006. 10. 01. – Képzeld el c. folyóirat 5. szám. A kiadvány ára: 400 Ft.

A fenti folyóiratok 48-60 oldalasak, A5-ös méretűek. 50-55 írást – főleg verseket – tartalmaznak az előző szám óta a Barátok Verslista levelezőlistáján megjelent írásokból.

A fenti kiadványaink megrendelhetők a megrendeles@verslista.hu e-mail címen, illetve a következő postai címen:

Barátok Verslista 8263. Badacsonytördemic, Római út 84.

A Barátok Verslista tagjai közé a subscribe@verslista.hu címre írt e-maillal kerülhetsz fel, ha elfogadod a lista szabályait.

**Honlapjaink: <http://www.verslista.hu>; <http://www.kepzeldel.hu>;
<http://www.alkot.hu>; <http://www.poeta.hu>.**